

LELKI GYAKORLAT – 2000. április 19-23.

prédikátor: **Oh Yong Seon** Lelkész

Nabukadonozor álma

Olvassuk el Dániel könyve 2. fejezetét, az 1.től a 24. versig:

És Nabukadonozor uralkodásának második esztendejében álmot láta Nabukadonozor, és nyugtalan lőn az ő lelke, és álma félbeszakadt. És mondá a király, hogy hívjanak írástudókat, varázslókat,

bűbájosokat és Káldeusokat, hogy fejtsék meg a királynak az ő álmait. És bemenének azok és állának a király elé. És monda nékik a király: Álmot láttam, és nyugtalan a lelkem megtudni az álmot. És mondák a Káldeusok a királynak sziriai nyelven: Király, örökké élj! Mondd meg az álmot a te szolgálidnak, és megjelentjük az értelmét. Felele a király, és monda a Káldeusoknak: Az én szavam áll! Ha tehát meg nem mondjátok nékem az álmot és annak értelmét, darabokra tépettek, és a ti házaitek szemétdombokká tételnek. Ha pedig az álmot és annak értelmét megjelentitek: ajándékokat, jutalmat és nagy tisztességet vesztek tőlem. Ezért az álmot és annak értelmét jelentsétek meg nékem. Felelének másodszor, és mondának: A király mondja meg az álmot az ő szolgálinak: és az értelmét megjelentjük. Felele a király, és monda: Bizonnyal tudom én, hogy csak időt akartok ti nyerni, mert látjátok, hogy áll az én szavam. Hogy ha az álmot meg nem mondjátok nékem, csak egy ítélet lehet felőletek hogy hamis és tétovázó beszédet koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmot, akkor tudom, hogy az értelmét is megjelenthetitek

nékem. Felelének a Káldeusok a királynak és mondák: Nincs ember a földön a ki a király dolgát megjelenthesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól, Káldeustól sem ilyen dolgot. Mert a dolog, a mit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenthesse a király előtt, hanemha az istenek, a kik nem lakoznak együtt az emberekkel. E miatt a király megharaguvék és igen felgerjede, és meghagyá, hogy a babiloni bölcsek mind veszíttessenek el. És a parancsolat kiméne, hogy öljék meg a bölcseket. És keresik vala Dánielt és az ő társait, hogy megölettessenek. Ekkor Dániel bölcsen és értelmesen felele Arióknak, a királyi testőrség fejének, a ki kiment vala, hogy megölesse a babiloni bölcseket. Szóla és monda Arióknak, a király főemberének: Miért e kegyetlen parancsolat a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot Dánielnek. És beméne Dániel, és kéré a királyt, hogy adjon néki időt, hogy megjelenthesse az értelmet a királynak. Ekkor Dániel haza méne, és elmondá e dolgot Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak: Hogy kérjenek az egek Istenétől irgalmasságot e titok végett, hogy el ne vesszenek Dániel és az ő társai a többi babiloni bölcsekkel együtt. Akkor Dánielnek megjelentetek az a titok éjjeli látásban. Áldá akkor Dániel az egek Istenét. Szóla Dániel és monda: Áldott legyen az Istennek neve örökkön örökké : mert övé a bölcsesség és az erő. És ő változtatja meg az időket és az időknek részeit. Dönt királyokat és tesz királyokat. Ád bölcseséget a bölcseknek és tudományt az értelmeseknek. Ő jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat, tudja mi van a setétségben. És világosság lakozik vele! Néked adok hálát, atyáimnak Istene, és dicsérlek én téged, hogy bölcseséget és erőt adtál nékem, és mostan megjelentetted nékem, amit kértünk tőled. Mert a király dolgát megjelentetted nekünk! Beméne azért Dániel Ariókhhoz. Akit rendelt vala a király, hogy elveszítse a babiloni bölcseket. Elméne azért és mondá néki: A babiloni bölcseket ne veszíttesd el. Vigy engem a király elé és a megfejtést tudtára adom a királynak.

Ha egy szeretettünket nem látjuk, mert távol vagyunk tőle, pl. másik városban vagy esetleg másik országban, akkor is el tudjuk képzelni, hogy mit csinálhat. Talán most ébredt fel, hamarosan reggelizni fog, utána elindul a

munkahelyére. Ha hiszünk Istenben, tudjuk, hogy él. Isten, az élő Isten, ezért biztosan tudhatjuk, hogy gondolkodik és cselekszik. Minket, embereket figyel! A Biblia azt mondja, hogy Isten az egész világegyetemet betölti, látja az emberek szívét és minden gondolatát. Olyan embereket keres, akik Őt keresik. Abban is biztosak lehetünk, hogy Isten nem hazudik, amikor hozzánk szól. Mindenkinek mondani szeretne valamit, mégpedig az Ő Igéjén keresztül. Minden, amit mondani akar nekünk, benne van a Bibliában. A Biblia Isten levele, amely Isten gondolatait – Isten szívét – tartalmazza.

A mi gyülekezetünk a koreai Good News Mission gyülekezetéhez tartozik, ezért Koreából már több alkalommal látogattak el hozzánk lelkészek. Ahhoz, hogy ide utazzanak, rengeteg pénzre volt szükségük. Vajon miért jöttek? Kereskedni akartak, hogy pénzhez jussanak? Vagy be akarták csapni a magyar embereket? Nem! Azért jöttek, hogy hirdessék Isten Igéjét, és beszámolhassanak arról a kegyelemről, amit Istentől kaptak.

Isten előtt nyilvánvaló minden gondunk és bajunk, sőt azt is látja, hogy ezekkel néha hozzá fordulunk. Ám az Ő akaratára szinte egyáltalán nem vagyunk kíváncsiak.

A Bibliát Isten adta, hogy a gondolatait megmutassa.

Mindannyian láttunk már számítógépet. Vásárlásnál minden géphez adnak használati utasítást. Ha probléma adódik, az utasítás segítségével megoldhatjuk azt, ám ha a saját tudásunkra támaszkodunk, még nagyobb galibát okozhatunk. A Biblia az emberi lélek használati utasítása. Megmutatja, hogy mire van szükségünk ahhoz, hogy Isten kegyelmét és áldásait elnyerjük.

Izráel Isten ellen vétkezett, ezért Isten egy idegen ország hadseregét bocsátotta rá, hogy elpusztítsa Izráelt. Babilon elfoglalta Izráelt és sok embert foglyul ejtettek. A foglyok között volt az istenfélő Dániel és annak három barátja. Abban az időben Babilon királya Nabukadonozor volt, aki nem hitt Istenben. Egy éjjel álmot látott, ám miután felébredt, mindent elfelejtett:

*Álmod látta Nabukadonozor, és nyugtalan lőn az ő lelke, és álma félbeszakadt.
(Dániel 2,1)*

Előbb vagy utóbb mindannyiunk életében adódik olyan probléma, ami álmatlan éjszakákat okoz. Nabukadonozor király volt, aki hatalmas vagyonnal rendelkezhetett. Ám egyszercsak, egy álm miatt az éjszakái nyugtalanná váltak. Csillagjósoktól, mágusoktól és varázslóktól kért segítséget.

Manapság is így van ez. Az emberek elégedetlenek az életükkel, az anyagi helyzetükkel, szeretnék tudni, hogy mi vár rájuk, ezért jóshoz fordulnak.

Nabukadonozor, országa leghíresebb varázslóit és csillagjósait hívatta, hogy segítséget kérjen. Elmondta, hogy egy álm nyomasztja őt, és szeretné tudni, hogy

mi volt az, s kérte, hogy mondják el neki. A jósok hiába kérdezték az álmot, a király nem emlékezett semmire. Így a varázslók semmilyen magyarázattal nem tudtak szolgálni. A király éktelen haragra gerjedt és börtönbe vettette mindannyiukat. Megparancsolta, hogy öljék meg őket

És a parancsolat kiméne, hogy öljék meg a bölcseket, és keresik vala Dánielt és az ő társait, hogy megölettessenek. (Dániel 2,13)

Dániel élete tehát veszélybe került. Megkérdezte Dániel a parancsnoktól az ítélet okát, mire az elmesélte, hogy mi történt a királlyal. Dániel a királyhoz ment, hogy időt kérjen. Majd visszament barátaihoz és együtt imádkoztak Istenhez: „Istenem, kérlek mutasd meg a király álmát és magyarázatát, mert veszélyben az életünk.” Ekkor Isten megmutatta az álmot és annak értelmét. Ebben a pillanatban minden jós és bölcs élete Isten kegyelmétől függött: válaszol e Dánielnek vagy sem. Isten természetesen válaszolt, hiszen látta Dániel helyzetét, tudta, hogy az élete függ tőle. Azt is tudta, hogy Dániel teljes bizalommal fordult hozzá. Dániel boldog volt. Öröm, hála és magasztalás töltötte be a szívét. Rajta kívül azonban még senki nem ismerte Isten válaszát, ezért azok szívében továbbra is félelem lakozott. Ez volt a

különbség kettejük között. Dániel örült, a jósok pedig féltek, Dániel ismerte Isten választát, a jósok azonban nem.

Egyszer egy Koreából ide érkező lelkész elmesélte egy repülőtéri élményét. Idefelé jövet, Frankfurtban át kellett szállnia. Mikor leszállt a gépről, egy hatalmas repülőteret pillantott meg. Minden németül volt kiírva, ő pedig nem tudott tájékozódni, mert semmilyen idegen nyelvet nem ismer. Szerette volna megkeresni a csomagjait, de nem tudta, hogy hol keresse. Borzasztóan aggódott. Idegesen járkált fel s alá, teljesen tehetetlennek érezte magát. Ám ekkor megérkezett Németországban dolgozó kollégája, hogy fogadja őt. Mikor megpillantotta, elmúlt minden aggodalma, nyugalom töltötte el a szívét. A kollégája vezette őt a repülőtéren, ő meg ment utána. Felvették a csomagot és tovább utaztak Magyarországra.

Egy rossz álom miatt talán nem aggódunk annyira, mint Nabukadonozor király. De mindannyiunk életében adódik olyan súlyos, megoldhatatlannak tűnő probléma, ami miatt Istenhez fordulunk segítségért. Elmegyünk a templomba, imádkozunk vagy Bibliát olvasunk, ám az aggodalom nem távozik a szívünkől. Szeretnénk kegyelmet, áldást és bűneinkre megoldást kapni vagy tudni, hogyan juthatunk a menyországba. De sajnós a bűnbocsánat módját nem ismerve, csak imádkozunk, templomba járunk és olvassuk a bibliát. Mindez sajnós nem elég.

A bűnbocsánatnak nem ez a módja!

Először fel kell ismernünk, hogy mi magunk semmit nem tehetünk a bűnbocsánatért. Mint ahogy Nabukonodozor királynak szüksége volt Dánielre, aki Istent ismerte, nekünk is szükségünk van olyan emberekre, akik már jól ismerik Isten Igéjét. A királyi palotában lévő bölcsek nem tudtak megoldással szolgálni, csak az Isten Igéjét ismerő Dániel adhatott magyarázatot.

Ha hiszünk a Bibliában, Isten Igéjében, akkor láthatjuk, hogy a Biblia minden problémánkra megoldást mutat. Azt is pontosan leírja, hogyan nyerhetjük el bűneink bocsánatát.

Ezen a földön két embercsoport van: az egyik Isten vezetésében, a másik Isten vezetésén kívül él. Mindannyiunk számára igen érdekes, hogy a láthatatlan Isten miként vezeti az embereket. Ha figyelmesen hallgatjuk Isten

Igégjét, fel fogjuk ismerni a bűn problémájának megoldását. Nabukonodozor király Dániel által megoldást kapott, ezért nagyon örült. Ha a mi szívünkben lévő bajok, gondok, problémák megoldódnak majd, ugyan így örülhetünk.

Isten vajon miért íratta le Dániel könyvének 2.fejezetét? Miért vezette az istenfélő Dánielt Babilonba? Miért sújtotta a királyt kínzó álommal? Azért, hogy Dániellel találkozhasson és általa Isten Igéjéről hallhasson.

Isten a mennyből figyel minket, ismeri szívünk minden gondolatát. Olyan emberekhez vezet bennünket, akik által az Ő Igéjéről hallhatunk, hogy ilyen módon a gondjainkat megoldhassa.

Tőlünk mindössze ennyit kér:

Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám, hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. (Ésaiás 55,3)

Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám, hallgassatok rám, akkor él a lelketek!

Dániel fogsága

A kisbaba az anyaméhben a köldökzsinóron keresztül táplálkozik, de ha a köldökzsinórral valami történik, a baba élete veszélybe kerül. Ha egy emberről tudjuk, hogy szívében Isten Igéje lakozik, biztosan hozzá fordulunk, ha valami problémánk van. A lelkészek, misszionáriusok is emberek, ők is követnek el hibákat, ám egy dologban soha nem hibázhatnak: mindig a helyes Igét kell hirdetniük.

Egyszer hallottam egy érdekes mesét, amely így szólt: egy anyabéka a méhében gyermeket fogant. Egy napon találkozott a kígyóval, akivel gúnyolódni, incselkedni kezdett. A kígyó – látván a békát – megörült, mert már nagyon éhes volt. Egy harapásra bekapta a békát. A kisbéka a kígyó gyomrában született meg, majd belülről pusztítani kezdte a kígyót. Végül elpusztult a kígyó is és az anyabéka is. A kisbéka az anyja halála következtében született meg.

Jézus rengeteg szenvedésen ment keresztül amikor az emberek bántalmazták őt. Ám ő annyira szeretett minket, hogy az életét adta értünk. Minden gyarlóságunk ellenére megajándékoz minket a bűnbocsánat kegyelmével. Nekünk csak egyet kell tennünk: Isten Igéje előtt ki kell tárni a szívünket!

Olvassuk el Dániel könyve 1.fejezetét, az 1.től a 7.versig:

Jojakim, Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukadonozor, a babiloni király Jeruzsálemre, és megszállá azt. És kezébe adá az Úr Jojakimot, a Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét, és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az edényeket bevivé az ő istenének kincsesházába. És monda a király Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat. A kikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem akik ábrázatra nézve szépek, minden bölcseségre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmatosak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában, és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére. És rendele nékik a király mindennapi szükségletül a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket három esztendeig, és azután álljanak a király előtt. Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás. És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nékik, tudniillik elnevezé Dánielt Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak.

Salamon király elfordult Istentől, ezért Isten Salamon országát két részre osztotta: az egyik volt Izráel, a másik Júda. Nabukadonozor elfoglalta

Jeruzsálemet. Jojakim, Júda királya nem akart behódolni neki. Ellenállása miatt sokan fogságba estek, még maga a király is. Végül elpusztult az egész ország. Ekkor esett fogságba Dániel, három barátjával együtt. A palotában a király szolgálatára képezték ki őket.

Korea és Japán háborúja után Korea 36 évig Japán uralma alatt állt. Akkoriban Koreában hatalmas volt a szegénység és a nyomor. A fiatal fiúkat és lányokat erőszakkal elhurcolták. Sokan megszállottá, lelki beteggé váltak. Dániel is fogoly volt Babilonban. Országát és családját elveszítette, ő maga pedig rabságban sínylődött. Ebben a helyzetben biztosan Istenhez fordult. Talán, eleinte panaszkodott, amiért Isten nem őrizte meg az országát s amiért ő maga ilyen sorsra jutott.

Mi emberek csak akkor gondolunk Istenre, amikor a legborzasztóbb helyzetben vagyunk és megoldhatatlan problémával állunk szemben. Ha nincs semmi gondunk, nem gondolunk Istenre. Előfordul az is, hogy kérünk valamit, de Isten nem válaszol. Ilyenkor azonnal Istent hibáztatjuk, pedig az igazság az, hogy félreértjük Isten Igéjét.

Ha Dániel Isten Igéjére gondolt volna, tudta volna, hogy Isten előre megjelentette Júda pusztulását:

Joákim idejében jött fel Nabukadonozor, Babilónia királya, és Joákim szolgája lett három esztendeig, de azután elfordult és elpártolt tőle. És ráküldé az Úr a Káldeusok seregeit, a Moábiták seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és ráküldte őket Júdára, hogy elveszessék őt az Úr beszéde szerint, amelyet szólott szolgái, a próféták által. Csak az Úr beszéde szerint történt ez Júdán, hogy elvesse őt a maga orczája elől Manasse bűneiért, mind a szerint, amint cselekedett vala. (Kir.II. 24,13)

Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől, mint ahogy az Izráelt elvetettem, és megútálom ezt a várost, a melyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt a házat is, a melyről azt mondtam volt: ott legyen az én nevem. (Kir.II. 23,27)

Miért pusztította el tehát Isten ezeket az országokat? Nem Dánielnek vagy az ő apjának vétke miatt, hanem Manasse miatt, aki Isten ellen vétkezett. Ez volt Júda eredeti bűne. Hogy mivel váltotta ki Manasse Isten haragját?

De az Úr még sem szűnt meg az ő megbúsult nagy haragjától, a mellyel megharagudott volt Júdára mindazokért a bosszantásokért, amelyekkel bosszantotta őt Manasse. (Kir.II. 23,26)

Mindannyian tapasztaltunk már olyan mértékű gyűlöletet valaki iránt, hogy az illetőt nem tudtuk elviselni.

Júda az ember testének gondolatait jelenti. Isten akarata az, hogy az embert megszabadítsa a saját gondolataitól, pontosabban fogalmazva, elpusztítsa azokat.

Ésaiás könyvében olvashatjuk, hogy egy ember valamilyen tiltott dolgot cselekedett a templomban. Amikor Isten ezt meglátta, megvonta tőle az áldását. Júda utolsó királyához, Sedékiáshoz Isten elküldte Jeremiás prófétát. A prófeta elvitte Isten Igéjét a királyhoz, ám az az írást egy késsel darabokra vágta, majd a kemence tűzébe dobta. Isten ezt is látta.

A mi gondolatainkat is látja és ha valami olyasmi jár a fejünkben, ami Isten haragját kiválthatja, az ránk nézve rettenetes dolog.

Isten megjelentette Júda pusztulását, de az emberek ezt nem tartották eléggé indokoltnak. Ezért hát kedvük szerint éltek, ettek, ittak és mulatoztak. Nem ismerték Isten szívét, ezért a saját útjukat járták. Ha Isten Igéjét olvasták volna, komolyan vették volna az ítéletet és változtattak volna az életükön. Isten azt mondta, hogy ítéletet hoz Júdára, vagyis az ember testére. Ha tehát a saját testünk gondolatait követjük, nem kaphatunk üdvösséget. Először meg kell vizsgálnunk, hogy ki is a mi testünk királya. Ha Isten lenne, már megtapasztalhattuk volna a vezetését. De sajnos a szívünk királya mi magunk vagyunk, ezért az életünket is saját magunk irányítjuk. Ádámtól fogva mindannyian bűnben születünk, emiatt a bűn vezet bennünket.

Mindegy, hogy hogy élünk, becsületesek vagyunk e, vagy segítünk e embertársainkon, bűnösök vagyunk. Isten azt akarja, hogy az ember a bűn miatt elhagyja a testét, majd Jézus Krisztus által vezetést kapjon. Csak akkor hallhatjuk Isten hangját, ha szívünkben Jézus a király. Júda azért jutott erre a sorsra, mert Manasse uralkodott benne. Ha a mi szívünket gonosz testünk uralja, mi is erre a sorsra jutunk. Isten Igéje csak akkor munkálkodhat a szívünkben, ha elhagyjuk a saját gondolatainkat.

Ádám és Éva bűne miatt Isten minden emberről azt mondja: Gonosz! Aki magát jó embernek vallja, azt az embert a Sátán csapja be. Aki pedig azt mondja: én gonosz vagyok – nos, a Biblia szerint helyesen mondja. És ha valakinek azt mondják: Te gonosz vagy! – és nem haragszik érte, az maga is úgy gondolja, de ha haragszik, akkor magát jónak tartja. Az ilyen ember nem Isten Igéjében, hanem saját magában bíz, magát hatalmasabbnak tartja, mint Isten Igéjét.

Először el kell hagynunk a saját gondolatainkat, aztán Isten vezet bennünket!

A bűnös ember

Olvassuk el Ésaiás könyve 14.fejezetéből a 13. és 14. verset:

Holott te azt mondtád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hálok a magas felhőknek, és hasonló leszek a magasságoshoz.

Isten teremtett angyalai közül a fő angyalnak az a gondolata támadt, hogy Isten fölé emelkedik, hasonlítani fog a magasságos Istenhez. Van, aki azt gondolja, hogy ő mindenre képes, mindent tud, de az ilyen gondolat a

Sátántól származik. A Sátán célja az, hogy az embereknek az ő saját gondolatait adja. Így tett az Éden kertjében is. Azt állította, hogy ha esznek is a jó és rossz tudásának fájáról, akkor sem halnak meg. Sőt, a szemeik megnyílnak és olyanok lesznek, mint Isten. Sajnos Éva mindezt elhitte. A Sátán nem beszéddel, hanem a gondolataival csapta be Évát. Ezért gondolta Éva úgy, hogy Istenné akar válni. Éva gondolata akarattá formálódott. A fa gyümölcsét kíváncsiaknak, szépnek látta, hiszen a Sátán ereje már munkálkodott a szívében. A Sátán célja az, hogy az embert eltántorítsa Isten Igéjétől. Olyan gondolatokkal tölti meg az emberek szívét, amelyek miatt hatalmasnak, erősnek, Istennek érzik magukat. Éva tehát szakított a gyümölcsből és megette. Maga a cselekedet az Istentől való elfordulás bűnének első bűncselekménye volt. Ha Éva nem fogadta volna el a Sátán gondolatát, soha nem evett volna a gyümölcsből. A bűn az volt, hogy az ember elfordult Isten szavától és elfogadta a Sátán vezetését. A Sátán nem csak annyit akart, hogy Ádám és Éva egyen a gyümölcsből, hanem hogy az ember Isten Igéjétől elfordulva a saját gondolata szerint éljen. Mikor megették a gyümölcsöt, hirtelen szégyenérzetük támadt és megpróbáltak elrejtőzni. Pedig Isten soha nem mondta, hogy szégyelleniük kell a mezítelenségüket vagy, hogy emiatt el kellene rejtőzniük. De sajnos ekkor már Ádámot és Évát a saját gondolatuk vezette. Ezért a fügefafa leveléből ruhát készítettek és azt vették fel. Egyszer csak Isten szólította Ádámot, aki nagyon megijedt és elbűjt. Nagyon félt Istentől és képtelen volt az ő szavára figyelni. Csak a saját gondolatai és érzései vezették. Isten erre azt mondja: Bűn! Ezért, ha az embert a bűn vezeti, nem képes meghallani Isten hangját. Isten azt mondta Ábrahámnak:

Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok neked. (Móz.I.12,1)

Ábrahám befogadta Isten szavát és azonnal indult.

Aki hiszi Isten Igéjét, azt Isten Igéje vezeti. Akit nem Isten Igéje vezet, az a saját gondolataiban, saját akaratában bíz. Erről Isten azt mondja: Bűnös élet! Mivel a bűnös ember nem hallja meg Isten szavát, nem is képes

észrevenni, hogy bűnös életet él. Pedig az ilyen élet vége a halál. Ezért az embernek el kell hagynia a saját bűnös gondolatait és Isten Igéjéhez kell fordulnia. Mert minden gondolat, akarat, amely az ember szívéből származik, Isten szerint gonosz:

És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. (Móz. I. 6,5)

Ha ezt az Igét nyitott szívvel hallgatjuk, észrevehetjük, hogy Isten szerint gonoszok vagyunk. Ám ha ezt nem ismerjük fel, az életünk mindig boldogtalan lesz. Pál Rómabeliekhez írt levelében ezt olvashatjuk:

Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak ítéltesél a te beszédeidben, és győzelmes légy, mikor vádolnak téged. (Róm. 3,4)

Isten szerint tehát hazugok vagyunk. Ha ezt nem tudjuk, az azért van, mert a Sátán becsapott minket. Ő pedig azért csap be, hogy a pokolba vezethessen. Ha felismernénk, hogy gonoszok és hazugok vagyunk, akkor félénk a saját gondolatainktól. Ezért azokat elhagyva, Isten Igéjéhez tudnánk fordulni.

Az ember bűnben született. Ha pl. valaki négernek születik, soha nem tudja megváltoztatni a bőrszínét. A bűnös ember sem képes saját erejéből megigazulni.

Régen a szerzetesek testüket sanyargatva próbáltak igaz emberekké válni. Pedig minden hasonló igyekezet hiábavaló. Hiába ápoljuk, gondozzuk a saját testünket, attól soha nem leszünk jobb emberek. A test javíthatatlan, változtathatatlan. Isten nem a testünket akarja javítani, hanem azt szeretné, ha elhagynánk a testünk gondolatait. Ezért azt mondta: „Hagyjátok el a gondolataitokat és útjaitokat és gyertek énhozzám.”

Mi mondhatjuk, hogy jó emberek vagyunk vagy esetleg azt is, hogy rosszak. De Isten szerint mindkét gondolatot el kell hagyni. Utána Isten Igéje által felismerhetjük, hogy valóban gonoszok vagyunk. Ha ezt az Igét a szívünkbe

zárjuk és úgy megyünk Isten elé, akkor meg fogja mutatni a megoldást a bűneinkre. A Biblia szerint az olyan út, amelyet nem a Szent Lélek, hanem a saját akarat vezet, a pusztulásba visz. Isten ezeknek az embereknek mondja azt, hogy térjenek meg! El kell hagyni a saját útjainkat és Isten Igéjéhez vissza kell fordulni, mert Isten szerint csak ez az egy út vezet az örök életre, minden más pedig a pusztulásba, halálba visz. E két út közül kell választanunk!

Jézus azt kérdezte a tanítványaitól: „Ti is el akartok menni tőlem?” De Péter így válaszolt: „Örök életnek beszéde van nálad, hová mennénk?” Jézus ma tőlünk ugyan ezt kérdezi. „Ti is el akartok menni?” E kérdés hallatán talán a mi szívünkben is megszülethet Péter válasza: Nem, mert nálad van az örök élet. Ám ez a válasz csak akkor születhet meg, amikor a saját gondolatainkat már elhagytuk. Isten azért akarja elpusztítani a testünket, mert a test Ádám óta bűnben születik. Az emberek egy csoportja Isten Igéje szerint, a másik pedig a test gondolata szerint él. Nekünk kell eldöntenünk, hogy melyiket választjuk. Isten azt mondta, hogy aki Júda földjén marad, elpusztul, aki pedig behódol Babilonnak, életben marad. Isten meghirdette Júda pusztulását. Aki élni akar, át kell mennie Babilonba. Júda a mi testünket jelenti, Babilon pedig Isten Igéjét. Ha elhagyjuk testünk gondolatait és elfogadjuk Isten vezetését, akkor élhetünk.

Manasse bűne miatt Isten izzó haragra gerjedt. Manasse bűne azt jelenti, hogy az ember teste bűnben születik, így hát Isten izzó haragja a mi testünkre vonatkozik:

Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és aképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek. (Róm. 5,12)

Pál apostol világosan leírja tehát Isten haragjának okát.

Ádám volt az az ember, aki elsőként, büntetlenül jött a világba. Képzeljük el, hogy egy pohár víz jelenti a bűnt. Ha megisszuk, bűnösökké válunk és azonnali halálra vagyunk ítélve. Ahol bűn van, ott halál is van. Ha nem

tudjuk, hogy valójában mi is a bűn, akkor észre sem vesszük, hogy vezet bennünket, így megszabadulni sem tudunk tőle.

Történt egyszer, hogy egy házba bevezették a gázt. Teltmúlt az idő, miközben a család egyik fia egyre betegebb és betegebb lett. Végül, három év múlva meghalt. Újabb két év elteltével váratlanul meghalt az apa is. Ekkor vizsgálatot indítottak, hogy kiderítsék, vajon mi okozta e két ember hirtelen halálát. Alaposan megvizsgálták a lakást, végül az egyik gázcsövön egy parányi lyukat találtak. Megállapították, hogy a gáz folyamatos szivárgása mérgezte a családot.

Ezt teszi a bűn is velünk, emberekkel. Ha nem ismerjük fel, nem tudunk tenni ellene, hiszen a bűn nem látható, nincs szaga, ám az emberben mégis benne van. Azt kell ismernünk, hogy hogyan munkálkodik a bűn. A bűn jelentése: céljától eltért. Ha pl. Isten kilő egy nyílvezzőt, az biztos, hogy célba talál. De az a hatalom, amely minket Isten nyílvezzője vagyis Isten Igéje elől eltántorít a bűn hatalma. Mi a bennünk lévő bűnt soha nem tudjuk legyőzni, ellenben a bűn sajnos legyőz minket. Ezért élünk a bűn irányítása alatt.

*Íme én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.
(Zsolt. 51,7)*

Dávid király volt Izráelben. Király létére is elismerte, hogy vétekben fogant és bűnben született. Isten nem csak Dávidról mondta ezt, hanem minden emberről.

Bűneim erőt vettek rajtam, vétkeimet te bocsásd meg. (Zsolt. 65,4)

Dávid azt is felismerte, hogy legyőzi őt a bűn, hiszen ő minden igyekezetével, erőfeszítésével sem tudta legyőzni azt. Csak egy módja van: Isten Igéjéhez fordulva el kell fogadni Isten Igéjének vezetését. A Sátán a gondolataival a bűn útjára vezet. Isten a Szent Lélek által az ő Igéjéhez irányít. A Sátán az élvezetekre, jó anyagi helyzetre, testünk erejére tereli a gondolatainkat, és segít is abban, hogy mindezeket elérhessük. A bűn engedi, hogy

embertársainkat segítsük, mindenkivel jót tegyünk vagy másokat szeressünk. Csak egyet nem enged: hogy Isten Igéjéhez forduljunk, annak vezetését kapjuk. Az ember sokkal jobban bízik magában, mint Isten Igéjében, jobban szereti önmagát, mint az Igét, mert a Sátán a gondolatait így irányítja. Ha hallunk egy Igét, de az a büszkeségünket vagy az önbizalmunkat sérti, akkor a saját gondolatainktól vezérelve azt az Igét elutasítjuk. Fontosabbnak tartjuk a büszkeségünket, ezért nem tudunk megtérni Istenhez. Isten nem csak azt akarja, hogy a bűnt elhagyjuk, hanem azt is, hogy a bűnt hordozó testet is elhagyjuk. Ha egy pohárban méreg van, akkor nem csak a mérget öntjük ki, a poharat is eldobjuk.

Jézus azt mondta, hogy aki őt akarja követni, az tagadja meg saját magát. Amikor csak a saját igazságunkat szóljuk, Isten nem tud munkálkodni bennünk. Csak akkor munkálkodhat, ha magunkat megtagadjuk és Istenhez fordulunk.

Isten a világ teremtése előtt angyalokat teremtett. A vezető angyal volt a legszebb, aki azt a szolgálatot kapta Istentől, hogy az összes többi angyalt irányítsa. Ha ez az angyal őszinte szívvel elfogadta volna Isten akaratát, hálásnak kellett volna lennie, amiért Isten ennyi mindennel megajándékozta. Egy napon azonban úgy döntött, hogy nem teljesíti Isten akaratát. Elég jónak tartotta magát ahhoz, hogy átvegye Isten helyét. Isten székében ülve, uralkodni akart. A szívében nem volt Isten, csak ő, saját maga. Ez az angyal nem más, mint a Sátán!

Valál felkent oltalmazó Kérub, és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. (Ezé.28,14-15)

Káin és Ábel

Olvassuk el Mózes I. könyve 4.fejezetét, az 1.től a 16.versig:

Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szüli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. És ismét szülé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lön, Kain pedig

földművelő. Lön pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinté, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté. És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? És miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz, ha pedig nem jól cselekszel a bűn az ajtód előtt leselkedik, és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta. És szól és beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lön, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megöle őt. És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyoké én az én atyámfjának? Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfjának vére kiált én hozzám a földről. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfjának vérét, a te kezedből. Mikor a földet műveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. Ímé elűzöl engem ma e földnek színéről és a te színed elől el kell rejtőznöm, bujdosó és vándorló leszek a földön és akkor akárki talál reám, megöl engemet. És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megöle Kaint, hétszerte megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál. És elméne Kain az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre.

A következő eset Kínában történt, 78 évvel ezelőtt: Egy ember meglátogatta a barátját. Egy zsák volt nála, amiben állítása szerint egy veszett kutya volt. Oda adta a barátjának a zsákot és kérte őt, hogy üsse agyon a kutyát egy bottal, mert ő nem meri megtenni. Mellékesen megjegyezte, hogy a zsákot nem kell kinyitni. Miután elment, a barátja látta, hogy mozog a zsák, ezért fogott egy botot és ütötte-vágta a kutyát. Miután nem mozdult, kinyitotta a zsákot és rettenetesen megijedt. Egy kisbaba volt benne, összekötözött kézzel és lábbal, bekötött szájjal. Később kiderült, hogy a kisbaba a férfié volt, de mérhetetlen nagy szegénységük miatt nem tudták volna felnevelni.

Ha valakiben megbízunk és kérünk tőle valamit, biztosak vagyunk benne, hogy megteszi a kérésünket. Ám, ha nem teljes a bizalom, nem az a nyugalom sem. Nekünk is meg kell tudni különböztetni, hogy mi az, amiben teljesen megbízhatunk és mi az, amiben nem. Isten Igéje az, amiben biztosan bízhatunk, de saját magunkban soha nem szabad bízunk. A Sátán azért tud minket olyan könnyen félrevezetni, mert mindig magunkban bízunk.

Jézus azt mondta: „Aki nem gyűlöli saját magát, nem követhet engem.” Nekünk, embereknek feltétlenül szükségünk van rá, hogy higgyünk Isten Igéjében. Az Ige azt mondja, hogy aki magában bíz, az bolond. Ha hiszünk Isten Igéjében, akkor ezt hallva, soha nem bízunk magunkban. A Példabeszédek könyve jól bemutatja, hogy milyen a bölcs és a buta ember. Az ember nagyon szereti saját magát, ezért Isten Igéjét is a saját gondolatai alapján hallgatja. Ám Isten az ember testét az ellenségének tartja.

Az ószövetségi Naámán leprás volt. Nagyon szerette volna tudni, hogyan szabadulhat meg a leprától. Egyszer azt hallotta egy kis szolgálólánytól, hogy Izráelben van egy próféta, aki tudja, hogyan lehet kigyógyulni a leprából. Naámán számára hihetetlennek tűnt, amit a szolgálólánytól hallott, de a hírnek mégis nagyon örült. Velünk is megtörténik ez, amikor Isten Igéjét olvassuk vagy hallgatjuk. Naámán elindult, hogy felkeresse Izráelben ezt a prófétát. Először Izráel királyával találkozott, utána ment a prófétához. Útközben elképzelte, hogyan fogja őt meggyógyítani a próféta: talán ráteszi a kezét a sebekre és imádkozik. Ám, még a kapuig sem ért el, amikor egy szolga jött elébe és azt mondta:

„Menj el, és fürödj meg a Jordánban hétszer, akkor meggyógyulsz.”

Naámán most újra meglepődött. Ez még hihetlenebb volt, mint a kis szolgálólány beszéde. Velünk is gyakran így történik: ha Isten Igéje könnyen teljesíthető, akkor elfogadjuk, ám ha hihetetlennek látszik, elutasítjuk. Ha Isten Igéjét hallgatva eldöntjük, hogy a hallott Ige tetszik vagy nem, akkor nem Isten Igéjében, hanem magunkban bízunk.

Isten azt parancsolta Izráelnek, hogy vonuljanak a Vörös tengerhez. Ha nem hittek volna Isten Igéjében, nem mentek volna a tengerhez, hogy ott keljenek át. Isten egyszer azt is parancsolta, hogy Jerikó várát járják körül, akkor a vár falai leomlanak. Józan emberi ész szerint egy vár ilyen módon biztos, hogy nem omlik össze.

A Biblia világosan megmondja, hogy miben kell hinni és miben nem. Isten Igéjében kell hinni. A saját gondolatunk, véleményünk, megítélésünk mind hamis és egy boldogtalan életet eredményez.

Képzeljük el, hogy egy tóban libák fürödtek. Az egyik liba csőrébe beszorult egy nagy kavics. Emiatt nem tudta kinyitni a csőrét, se enni, se inni nem tudott. Meglátta ezt egy ember és azonnal a liba megsegítésére indult. Ám a liba félreértette a szándékát és menekülni kezdett. Minél gyorsabban szaladt utána az ember, annál gyorsabban menekült a liba. Miért? Mert nem ismerte az ember szándékát.

Isten, jó Isten. Bízni lehet benne. Nem kell félre érteni a szándékát. Meg akarja szabadítani az embereket a hibáiktól.

Ádám és Éva első fia Káin, a második fia pedig Ábel volt. Ábel juhpásztor volt, Káin földművelő. Egy napon mindketten Istenhez mentek. Ábel a juhainak első fajzásából, Káin pedig a föld gyümölcseiből vitt ajándékot. (Ha figyelmesen olvassuk a Bibliát, észrevehetjük, hogy nem a foglalkozásuk miatt vitték pont ezeket az ajándékokat.) Isten Ábelt és az ajándékát elfogadta, de Káint és az ajándékát elutasította. Káin ezért rettenetes haragra gerjedt. Ábelről tovább nem beszél a Biblia. Káin viszont beszélgetni kezd Istennel. Isten látva Káin haragját, azt kérdezte:

Miért gerjedtél haragra? És miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz, ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta. (Móz.I.4,67)

Káin sajnos nem hallgatott e beszédekre. Talán, ha meghallgatta volna Ábelt, megtudhatta volna tőle, hogy a jó cselekedet nem külső tevékenységet jelent, hanem a szívben történik. Hiába minden munka, igyekezet és szorgalom akkor, ha nem Isten szava irányítja. Káin szíve távol volt Istentől, ezért megölte Ábelt. Isten tovább beszélt Káinnal:

Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának véré, a te kezedből. Mikor a földet műveled, ne adja az többé neked az ő termő erejét, bujdosó és vándor légy a földön. (Móz.I. 4,11-12)

Isten átkot mondott Káinra, de ezzel az volt a célja, hogy Káin szívét megtörje. Ha rossz a hitünk, mint amilyen Káiné is volt hiába várjuk az áldást, csak átok jön helyette. Isten a rossz hitet szeretné jóra javítani. El kell döntenünk, hogy elfogadjuk e Isten elmarasztaló szavait annak érdekében, hogy a hitünk jó legyen, vagy elutasítjuk és inkább elnézünk hitünk gyengesége fölött, és hallgatunk fülünknek kellemes, ám de szívünknek hiábavaló beszédek. Akarjuk e, hogy Isten beavatkozása, Isten szerinti helyes hitet eredményezzen? Vagy maradjunk inkább a mindig csak szenvedést eredményező, hamis hitünkben? Ha Isten be akar avatkozni a hitünkbe, nekünk az általában nem tetszik. Nem vagyunk rá kíváncsiak, viszont egyre csak az áldásokat várjuk. Annak az embernek, aki által Isten szólni akar, általában ezt mondjuk: „Az én hitembe ne szóljon bele senki. Inkább hagyjon békén, mert ha még egyszer beleavatkozik, nem állok többé szóba vele.”

Káin Isten előtt rossz úton járt. Helytelenül áldozott, ezért Isten elutasította, hogy ilyen módon a helyes útra vezesse. Káin ezért ugyan haragudott, de Isten tovább vezette őt. Azt kérdezte: „Miért gerjedsz haragra?” Újra és újra

be akart avatkozni Káin szívébe. Káin viszont csak nem hajlott Isten szavára, és megölte Ábelt. Isten számonkérte Káin tettét:

Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. (Móz.I.4,10)

Káin észrevette, hogy nem bújhat el Isten színe elől. Bevallotta Istennek, hogy mit érez, kimutatta félelmét és aggodalmát:

Akkor monda Káin az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. (Móz.I. 4,13)

Ekkor Isten egész másképp válaszolt:

És monda neki az Úr: Sőt inkább, aki megölel Kaint, hétszerte megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál. (Móz.I.4,15)

Ez által Isten megmutatta az üdvösség jelét, kinyilvánította a szeretetét Káin iránt.

Mint ahogy nem ismerte a liba az ember szándékát, úgy nem ismerte Káin Isten szándékát. Isten ezt a Káint akarta helyes útra vezetni. Ma is így munkálkodik az életünkben. Pál a Rómaiakhoz írt levelében azt mondja, hogy egy ember által jött a világba a bűn. Tehát Káin és Ábel is bűnben született. Isten nem szeret semmit, ami az ember munkájából származik. Káin pedig ilyen áldozatot vitt Istennek.

Jézus azt mondta, hogy csak ő általa lehet Istenhez menni. Ábel áldozati báránya Isten beszéde alapján Jézus előképe volt. A saját igyekezetünk és akaratumk által nem juthatunk a mennyországba. De Káin sajnos a saját munkájával megtermelt gyümölcsöt vitte áldozatul Istennek. Talán, ha elgondolkozott volna rajta, hogy Isten miért nem fogadta el, rájött volna, hogy a szívét a Sátán irányította. Bármit mondott neki Isten, semmit nem fogadott el. Ezért járta ezt az utat, a bűn útját.

Az igazi szabadság

Történt egyszer, hogy egy anyuka, aki a fiát egyedül nevelte, el akart menni a piacra. A fiúnak adott három cukorkát, hogy ne szomorkodjon, amíg ő távol van. A fiú, mikor egyedül maradt, megette

az egyik cukrot, majd a másik kettőt a kezében tartva, egy értékes porcelán vázával kezdett játszani. Egyszer csak beledugta a kezét, de kihúzni már nem tudta, mert a cukrok a kezében voltak. Mikor megérkezett az anyja, ott találta a síró gyereket, kezén a vázával. A vázát nem akarta összetörni, mert igen értékes volt, ezért kérlelte a fiát, hogy engedje el a cukrokat és húzza ki a kezét. De a fiú sehogy sem akart lemondani a cukrairól, ezért az anyja elvitte őt az orvoshoz. Az orvos először igen elcsodálkozott, majd mérlegelve a helyzet komolyságát, ő is beszélni próbált a fiúval. Ám a fiú nem engedett. Ekkor az orvosnak támadt egy ötlete: adott a fiúnak egy egész doboz cukrot. Így sikerült megoldania ezt az esetet.

Vajon, ha hasonló helyzetben lennénk, felcserélnénk a két cukrot az egy doboz cukorral? Természetesen! A kettőhöz mindenki ragaszkodna, de a doboz mindenkinek többet érne. Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság, az élet.” Ezért, ha Jézus kapuján bemegyünk és ő útján járunk, szabad emberek lehetünk. Ez a szabadság a szív és a lélek teljes szabadságát jelenti. Sokan mondják, hogy Jézus útján járnak, de a szívük mégis sivár és nyomorúságos. Ha csak egy igaz út van, akkor miért van ez így? Azért, mert ezek az emberek a saját gondolataikhoz, a saját gyümölcstelen hitükhöz ragaszkodva járnak Jézus útján. Ezért Jézus azt szeretné nekünk megtanítani, hogyan lehetünk igazán szabadok.

Azt mi is jól tudjuk, hogy a szabadság első feltétele az Istenben való hit. Ám a legfontosabb mégis az, hogy jól ismerjük Istent, mert csak akkor kaphatunk igazi hitet. Magunktól nem tudunk hitre szert tenni.

A Bibliában Jézus azt mondta, hogy aki őt akarja követni, az tagadja meg saját magát. Ez bizony mindannyiunk számára igen nehéz. Jó körülmények

között még érthető Jézus kívánsága, ám ha a sorsunk nehezebbre fordul, nehéz megértenünk, hogy miért kell még magunkat is megtagadnunk. Így nem is tudjuk teljesíteni.

A Biblia azt mondja, hogy Isten általunk szeretne cselekedni. Azt kéri, hogy magunkat megtagadva keressük őt. Ez annyit jelent tehát, hogy nem nekünk, hanem Jézusnak kell Isten akaratát cselekedni. Tudniillik, Jézus akarja helyettünk Isten akaratát cselekedni. Mielőtt üdvözítene, meg kell mutatnia, hogy bűnösök vagyunk. Nem azt kéri, hogy ne vétkezzünk vagy jó dolgokat cselekedjünk. Csak annyit kér, hogy megoldhassa helyettünk a bűneinket. Ezért Jézusba kell helyeznünk a reménységünket nap mint nap. Ha Isten az életünk során enged bizonyos nehézségeket, azt nem azért teszi, hogy nekünk kelljen megoldani, hanem azért, hogy ő oldhassa meg helyettünk. A Sátán viszont éppen azzal csap be minket, hogy a figyelmünket a magunk erejére irányítja. Fontos, hogy mielőtt igyekeznénk hitet táplálni magunkba, megvizsgáljuk, hogy milyen a viszonyunk Istennel. Ha pl. a falban lévő elektromos vezeték megsérül és nem vezeti az áramot, akkor hiába kapcsolgatjuk a kapcsolót, soha nem fog világítani a lámpa. Először meg kell javítani a vezetéket, aztán lehet a lámpát felkapcsolni.

Ádám és Éva élete az Éden kertben nyugodt és gondtalan volt. Együtt éltek Istennel. Ám egy napon minden megváltozott. Nyugtalanok és gondterheltek lettek. Nem Isten változott, ő továbbra is velük volt. Ők mégis féltek, mert az Istennel való kapcsolatuk már megszakadt.

Ez a történet nem csak Ádámról és Éváról, hanem rólunk is szól. „Jézus az út, az igazság és az élet.” Csak Jézus által nyerhetünk igazi hitet, csak általa állhatunk föl, csak általa állhat helyre az életünk. Ezért Isten azt szeretné, ha Jézus és köztünk valódi kapcsolat lenne. Ne magunkhoz, hanem Jézushoz ragaszkodjunk. Ha magunkban bízva hiszünk Jézusban, a hitünk mit sem ér. Ezért kell Istennek az Igéje által újra és újra megvilágítani a szívünket és megmutatnia, hogy milyenek is vagyunk valójában. Csak akkor tudjuk elfogadni Jézus minden szavát, ha az ő szíve és a mi szívünk eggyé válik. Egyedül csak a Biblia igaz. A mi érzéseink, hangulatunk, gondolataink nem igazak, ezért azokat el kell pusztítani. Isten a mi egész életünket előre látja. Számunkra nem minden érthető, nem minden jó az adott helyzetben,

de Isten jól tudja, hogy miért engedte azt. Később aztán mi is megértjük. A mi szívünk állandóan változik. Miért? Mert nem hiszünk Istenben, az Istennel való kapcsolatunk nem élő. A Bibliában Pál ezt mondja:

Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. Az Úr pedig a lélek. És a hol az Úrnak lelke, ott a szabadság. (2 Kor. 3,16-17)

Ha az Úrhoz megtérünk, lehull a lepel. A lepel nem zsebkendőt, nem törülközőt, hanem a törvényt jelenti. Sokunk szívében él még mindig a törvény, ám törvényben élve nem élhetünk szabadságban. Nem azért, mert Isten nem adott szabadságot, hanem azért, mert ragaszkodunk a törvényhez, ragaszkodunk a saját gondolatainkhoz. A törvénytől csak úgy szabadulhatunk meg ha megtérünk az Úrhoz, de csakis Isten Igéje szerint. Ha gondolatainkhoz kötődve megyünk Istenhez, hiába várjuk a szabadságot, amit a lepel lehullása eredményez, nem fog megtörténni. Isten Igéje szerint kell Istenhez megtérni. Ha Jézus Krisztus van a szívünkben, akkor az énünk automatikusan semmissé válik, így kaphatunk szabadságot.

Az Úr pedig lélek. És a hol az Úrnak lelke, ott a szabadság. (2 Kor.3,17)

Ez a szabadság a Jézusban lévő igazi szabadságot jelenti. Jeremiás könyve 6. fejezetének 19. versében ezt olvashatjuk:

Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok erre a népre: az ő gondolatainak gyümölcsét. Mert nem figyeltek az én beszédeimre, és az én törvényemet megvetették.

Az emberen lévő veszedelem tehát a saját gondolatának gyümölcse. Mindaddig, amíg ragaszkodunk a gondolatainkhoz, veszedelemben élünk és csak Istenhez megtérve nyerhetjük el a megígért szabadságot.

A harmincnyolc éve beteg ember

Olvassuk el a János evangéliuma 5. fejezetét, az 1.től a 9. versig:

Ezek után ünnepök vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Öt tornácza van. Ezekben feküvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt. Vala pedig ott egyember, a ki harmincnyolcz esztendő-t töltött betegségben. Ezt a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van, monda néki: Akarszé meggyógyulni? Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba, és mire én oda érek, más lép be előttem. Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj! És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé a nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala.

Amikor Jézus Jeruzsálembe érkezett, egy tóhoz ment, amit Bethesdának hívtak. A tó körül öt tornác volt, ahol a sok beteg feküdt és várt. Azt várták, hogy megmozduljon a víz, amire egy legenda szerint angyal szállt le. Az angyal a vizet felkavarta és aki elsőként lépett ekkor a vízbe, az meggyógyult. Az ott lévő embereket biztosan elkísérték a szüleik, rokonaik, hogy segíthessenek, amikor megmozdul a víz. A betegek között volt egy ember, aki már 38 éve beteg volt. Talán ő sem egyedül érkezett a tóhoz, annak idején biztos ment vele valaki, de most már egyedül maradt. Egyedül volt a betegségével, a nyomorával, a magatehetetlenségével, 38 éven keresztül.

Elképzelni sem tudjuk, hogy milyen gondolatok járhattak a fejében és mit érezhetett a szívében. Talán bántották, gúnyolták, ő pedig eleinte haragudhatott. Talán később rájött, hogy a harag nem válik hasznára és ezektől az emberektől akár segítséget is kérhet. Talán az idő múlásával

változtak az érzései, változott az emberek iránti megítélése. Talán beletörődött a sorsába és már nem panaszkodott sem Isten ellen, sem az emberek ellen, sőt inkább kegyelmet kérve imádkozott.

Ugyanígy elképzelhetjük, hogy mi játszódhatott le József szívében, amikor a testvérei bedobták egy mély kútba. Eleinte biztos próbált segítségért kiabálni, próbált minden módon kiszabadulni, de hiábavaló volt minden igyekezete. Végül a kút mélyéről felnézett az égre, és arra gondolt, hogy az élete Isten kezében van. József számára a kút mélye volt az a hely, ahol Istennel találkozhatott.

Ez ma is így van. Ha Isten találkozni akar velünk, akkor arra a helyre vezet, ahol Ő az egyetlen esély számunkra. Amikor a szívünk ilyen mély árokban van és amikor már képtelenek vagyunk a saját erőnkéből kimászni belőle, akkor biztos eszünkbe jut Isten.

A 38 éve szenvedő beteg is ebben a helyzetben volt. Bármire volt is szüksége, Istentől kellett kérnie. Pl. amikor meghallotta, hogy a Bethesda tónál meggyógyulhat, biztosan nagyon megörült. Talán érdeklődött, kérdezősködött másoktól, majd elhatározta, hogy oda megy. Ám az oda vezető út számára sok nehézséggel járhatott, hiszen ahhoz is segítséget kellett kérnie, hogy oda juthasson. Az ilyen ember, akinek nincs segítsége, nincs saját módja, mindig Istenre támaszkodik. Mert legalább abban reménykedik, hogy Isten tud segíteni. A Bethesda tónál rengeteg ember volt, különféle betegségeken szenvedtek. Mindannyian egyet akartak: gyógyulni szerettek volna. Volt, aki meggyógyult és volt, aki nem. Mitől függ, hogy valaki elnyeri e ezt a kegyelmet vagy nem? Attól, hogy a helyes módját választja e a kegyelem elnyerésének.

A János evangélium 5. fejezete által Jézus azt akarja megmutatni nekünk, hogy szívünk mely állapotában kaphatjuk meg Isten segítségét. Ha a bűneinkre szeretnénk megoldást kapni, vagy a családukbán szeretnénk megoldani egy problémát, ha Istentől hitet szeretnénk kapni, mindezeket csak akkor nyerhetjük el, ha a szívünk már az ehhez megfelelő állapotban van. Isten Igéje csak akkor munkálkodik bennünk, ha alázatos szívvel hallgatjuk. Amíg a szívünk zárva van, addig Isten nem cselekszik.

A Bethesda tó körül fekvők mind gyógyulni akartak. Akartak és igyekeztek. Figyelmesen nézték a tó vizét, hogy elsőként léphessenek be, ha megmozdul a víz. Betegségük ellenére is bíztak magukban, a saját erejükben. Csak egy valaki nem igyekezett, a 38 éve beteg. Ő is gyógyulni akart, de tenni nem tudott érte semmit.

Van olyan ember, aki akar tenni és igyekszik, és van, aki akar ugyan cselekedni, de nem tud, mert nincs lehetősége, nincs módja, ereje vagy képessége. Mindannyian szeretnénk hirdetni az evangéliumot és embertársainkat elvezetni az üdvösségre. De vajon elég hozzá az akaratunk és igyekezetünk? Elég, ha a saját képességeinket használjuk? A Bibliában Isten azt mondja, hogy az ember tetőtől talpig bűnös. Akkor is, ha soha nem hazudott, lopott vagy gyűlölt. Bűnben született, ezért bűnös. A saját cselekedetei által nem mehet a mennyországba. Mi úgy gondoljuk, hogy elég, ha sokat imádkozunk, adakozunk vagy segítünk embertársainkon. Isten szerint viszont mindez hiábavaló. Egyaránt elítéli úgy a jó, mint a rossz cselekedeteket. Amit az ember tesz, az Istennek haszontalan, szükségtelen. Sokszor úgy gondoljuk, hogy azért nem kapunk Istentől kegyelmet, mert rosszak vagyunk. De Isten szerint ez is hibás gondolat. Isten nem kíváncsi az emberi cselekedetekre, mert azok bűnös embertől származnak. Csak azt figyeli, hogy milyen szívvvel keressük őt. Ha foggal-körömmel ragaszkodunk saját magunkhoz, erőnkhöz, képességeinkhez, akkor képtelenek vagyunk meghallani Isten hangját. Így azt sem halljuk, amikor azt mondja, hogy hiábavaló minden igyekezetünk, mert bűnösök vagyunk. Bűnös ember csak bűnös tettekre képes, és azok által csak a pokolba mehet. Ahhoz, hogy üdvösséget kaphassunk, először meg kell hallanunk ezeket a szavakat. Általuk felismerjük, hogy mi magunk tehetetlenek vagyunk, és egyedül csak Isten Igéje vezethet el bennünket az üdvösséghez. Az Igében olyan erő van, ami képes megváltoztatni a szívünket, amennyiben az nyitva áll előtte. Mindegy, hogy az adott Ige tetszik vagy nem tetszik, be kell fogadnunk, mert egyedül csak az igaz.

Jézus Krisztus az Isten Igéje. Azért ment a Bethesda tóhoz, hogy gyógyítson. De sajnos az emberek a tó vizét figyelték, ezért nem vették észre őt. Jézus látta az ott lévők szívét és ahhoz ment, aki alázattal várta Isten segítségét,

mert felismerte, hogy bármit tehet önmagáért, csak Isten képes segíteni rajta.

Bűnért való áldozat az Ószövetség idején

Jeremiás könyve 17. fejezetének 1. verse így szól:

A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygyel van felírva, fel van vésve szívök táblájára és oltáraik szarvaira.

Az ember bűne két helyre van felírva: az ember szívébe és a mennyben lévő oltár szarvára. Isten azt szeretné, ha minden ember üdvösséget kapna és a mennyországba jutna. Ennek feltételeit Isten már elkészítette, sajnos mégsem megy mindenki a mennybe. Ésaías könyve elmondja, hogy az mehet a mennyországba, aki Isten Igéjét hallja és féli. Aki hallja, de nem féli, az sajnos nem tud a mennyországba menni. Jézus azt mondta, hogy boldogok a lelki szegények. Ha tehát Isten Igéjét a szívünkbe fogadjuk, Isten vezet minket. Ám, ha csak tudni óhajtjuk az Igét, de nem hisszük, akkor egyszerűen gőgössé válunk. Isten az Igével nem tudást akar adni, hanem a szívünk állapotát akarja megmutatni. Aki tudásszerzés céljából olvassa a Bibliát, az a saját lelkére nem kíváncsi. Ha igazán félve olvassuk Isten szavát, akkor tudjuk észrevenni, hogy milyen a szívünk Isten előtt. Amíg nem féljük Isten Igéjét, addig nem tud munkálkodni a szívünkben. Tőlünk függ, hogy kegyelmet vagy ítéletet kapunk e az Ige által. Az ember teremtmény, ezért nem tehet semmit Isten szava ellen.

A Jézus korában élő farizeusok és írástudók kemény szívűek és gőgösek voltak, ezért megvetették Jézus beszédét. Pedig az alázatos szívű ember még

egy gyerek szavát is be tudja fogadni. A gőg a pusztuláshoz, az alázat a kegyelemhez vezet.

Dávid alázatos és szerény ember volt. Egy alkalommal Nátán próféta egy példa segítségével rávilágított Dávid bűnére, amit akkoriban követett el. Ha Dávid nem alázattal fogadta volna a próféta intő beszédét, a szívét sem tudta volna újra Istenhez fordítani.

Jézus hiába világított rá Heródes vagy Pilátus bűnös voltára, a gőg miatt képtelenek voltak megérteni Jézus szavát. Isten azt mondja, hogy aki az ő beszéde hallatán fél és remeg, azzal ő törődik. Elfogadja az ember hiányosságait, erőtlenségét, minden rossz tulajdonságát, de a gőgös szívet elutasítja. A Máté evangéliuma 7. fejezetében Jézus arról beszél, hogy csak az mehet a mennyországba, aki Isten akaratát cselekszi. Az ítéletnapon sokan mondják majd, hogy Jézus nevében prófétáltak, ördögöt űztek - Jézus azt mondja majd, hogy sohasem ismerte őket. Ezekre az emberekre a pokol vár. Ám Jézus előtt mindannyiunknak meg kell állni egyszer. Lesz olyan, akit örömmel fogad és lesz, akit elutasít. Jézus most is, sőt minden pillanatban figyeli a szívünket. Ha a saját gondolatainkhoz kötődve hallgatjuk Jézus szavát, nem fogunk változást tapasztalni a szívünkben. Ez csak akkor következik be, ha alázattal, félve és remegve figyelünk Istenre. Életünk minden pillanatában arra kell gondolni, hogy egyszer oda kell állnunk Isten ítélőszéke elé. A Biblia leírja, hogy Ésaías próféta és Dániel látomásban látták Isten ítélőszékét. Mindketten nagyon megijedtek és féltek.

Most nem az ítélőszék előtt, hanem Isten Igéje előtt vagyunk. Jézus azt mondja, hogy aki nem cselekszi az Igét, az homokra építi a házát, aki viszont cselekszi, az kősziklára épít. Isten az angyalai által megjelentette Lótnak Sodoma pusztulását. Lót két veje sajnos ezt nem hitte el. Tréfának tartották Isten beszédét és ez okozta a halálukat.

Amikor Jézus eljött erre a világra, a farizeusok, főpapok és írástudók nem hitték el, hogy ő Isten fia. Ha felismerték volna, hogy ki Jézus valójában, remegve hallgatták volna őt.

Pál apostolt is megvetették, üldözték, sőt meg akarták ölni. Ha hitték volna, hogy ő Isten választott szolgája, nem merték volna bántani. Mindezeket a hitetlen embereket a Sátán vezeti így félre, de ők sajnos ezt sem ismerik fel.

Az egész világon rengetegen hirdetik az evangéliumot. Jézus Krisztus üdvözítette és hívta őket erre a szolgálatra, nem pedig embertársaik. Életünknek az a legboldogabb napja, amikor Jézus Krisztus evangéliumát halljuk és elfogadjuk. Ha azonban úgy viselkedünk, mint a farizeusok vagy Pál apostol üldözői, az életünk boldogtalan lesz. Amikor valaki Isten Igéjéről beszél, biztosak lehetünk benne, hogy Isten küldte őt, akkor pedig nyitott szívvel kell hallgatnunk. Jézus azt mondja: „Aki titeket befogad, az engem fogad be. Aki engem fogad be, az az én mennyei Atyámat fogadja be, aki engem küldött.”

Sajnos sok ember életét meghatározza, hogy színészek, politikusok, tudósok vagy művészek életformáját próbálják felvenni, Isten Igéjét viszont elutasítják. Pedig akik Isten Igéjével élnek, azokkal Isten törődik, mert megígérte. Ha megígérte, be is teljesíti.

A koreai Jó Hír Misszióból számtalan misszionárius dolgozik a világ minden táján. Mindegyikük úgy indult Koreából, hogy idegen nyelven egy szót sem tudott. De annyit biztosan tudtak, hogy Isten őrizni fogja őket. Eleinte csak úgy tudták az Igét hirdetni, hogy megmutatták a Bibliában az adott szót, vagy verset, fejezetet. Volt olyan ember, aki ilyen módon kapott üdvösséget. Aztán 23 év el teltével megtanulták a nyelvet és az emberek csatlakozni kezdtek hozzájuk. Miért? Nem osztogattak ajándékokat és nem adtak pénzt senkinek. Isten Igéjét hirdették és hirdetik ma is.

Jeremiás könyvében azt olvashatjuk, hogy az ember vétke két helyen van felírva.

Ádám óta mindenki bűnben születik, ezért a bűnbocsánatra mindenkinek szüksége van. A Prédikátor könyve azt mondja, hogy az ember teste porrá válik a halál után, ám a léleknek Isten elé kell menni. A Zsidókhoz írt levél is arról számol be, hogy Isten elrendelte az ember halálát, a léleknek pedig ítéletet hirdet.

Mindannyiunknak meg kell halni, de bűnös mivoltunk miatt a saját akaratom által nem mehetünk a mennyországba. A bűn miatt kell a pokolba menni, a bűn miatt nem kapunk Istentől áldásokat. Ezért megváltóra van szükségünk. Nélküle nem állhatunk Isten elé. Isten azt tanítja nekünk, hogy a bűneink két helyen vannak felírva. Amennyiben

megváltó nélkül megyünk Isten elé, azonnal megmutatja a felírt bűnöket. Istennek két könyve van: az élet könyve és a cselekedet könyve. Hogy a lelkünk a halál után hová megy, az attól függ, hogy a nevünk melyik könyvbe van felírva. A cselekedetek könyvében lévők az ítéletre, az élet könyvében lévők pedig a mennyországba mennek. Semmilyen cselekedet, szolgálat vagy ima által sem lehet bűnbocsánatot kapni. Üdvösséget kell kapnunk, ez a megoldás! Ahhoz, hogy megértsük az üdvösség lényegét, olvassuk el figyelmesen a következő példát:

Képzeljünk el egy tavat, aminek vékony jégréteg borította a tetejét. A jégre rásétált egy kisfiú, de mivel vékony volt a jég, beszakadt a fiú alatt, aki azonnal bemerült a jeges vízbe. Úszni sem tudott, így még csak esélye sem volt a menekülésre. Hiába kapálózott és próbált kimászni a vízből nem sikerült neki. Csak egy megoldás létezett: segítségért kellett kiabálnia. A parton állt egy ember, aki ott élt a tó partján, ezért jól tudta, hogyan mehet rá a jégre. Amikor meghallotta a segélykiáltást, a fiú segítségére sietett. Azt mondhatjuk, hogy üdvözítette a fiút a vízből.

Az üdvözítéshez tehát két szereplő szükséges: az üdvözítendő személy és az üdvözítő. Az üdvözítendőnek csak annyi dolga van, hogy segítséget kérjen, a többi már az üdvözítő feladata.

Az üdvözítő Jézus Krisztus, akit Isten küldött! Isten azt mondja a Bibliában, hogy nekünk, embereknek a bűn miatt az örök pusztulásba, a pokolba kell menni. Magunktól nem vagyunk képesek megszabadulni az ítélet alól. Mindenkinek üdvözítőre van szüksége. Amikor üdvösséget kapunk, akkor szabadulunk ki a bűn alól, annak hatalmából. Isten felhívta Mózes a hegyre és megmutatta neki a mennyben lévő szent sátor. Mózes II. könyvének 25. fejezetében olvashatunk róla. A szent sátorban van az égőáldozati oltár, amelynek négy szarva van. Az oltár mögött van a rézmedence és a szentély. A sáternak ez a része szent hely. A sátorban található még a szent kenyerek asztala és az arany gyertyatartó. A szentély egy függöny mögött van. A szentélyben van a frigyláda, mely a két kőtáblát és Áron botját tartalmazza. Ezt látta tehát Mózes, amikor Isten megmutatta a hegyen, és megparancsolta, hogy készítse el ugyan ezt a földön is, amit Mózes meg is

tett, Isten parancsa szerint. Ez tehát a két szent sátor: a mennyben és a földön lévő, ahol a papok szolgáltak.

Itt mutatták be áldozataikat Istennek, ha bűnbocsánatot szerettek volna kapni. Mert ha valaki bűnt követett el, a szent sátorban a papok közreműködésével bűnbocsánatot kaphatott. Ezek a papok Áron utódai voltak, akiket Isten állított papi szolgálatba. Emberek voltak, akik a földi szent sátorban szolgáltak. A földi szent sátor csak jelképe, mintája volt a mennyben lévő szent sáornak, melyben ember nem szolgálhatott. Ott Jézus Krisztus szolgált, ő volt a sátor papja. Isten azért készítette el a földi szent sátort, hogy általa megmutassa a mennyben lévő.

Az ember bűne tehát a mennyben lévő szent sátor égőáldozati oltárának szarvára és az ember szívébe van felírva.

Az emberek általában tudják, hogy ahhoz, hogy a mennyországba juthassanak, előbb el kell nyerniük a bűnbocsánatot. Ezért sokan keresik a megoldást. Megvallják, vagyis meggyónják a bűntetteiket, imádkoznak, sanyargatják a saját testüket és még sok más különös dolgot cselekednek. Pedig a Bibliában Isten világosan, nyilvánvalóan kijelentette a megoldást.

A Zsidókhoz írt levél azt mondja: „A bűn zsoldja a halál.” A bűnt csak halállal lehet kifizetni. Isten ítéletét csak az kerülheti el, aki kifizeti a bűn árát. Aki nem fizeti ki, az az ítéletet semmiképpen el nem kerülheti. Sem arannyal, sem gyémánttal, sem jó tettel vagy szüntelen imádkozással sem lehet megszabadulni az ítélettől. Szintén a Zsidóhoz írt levél mondja: „Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.” A vérontás pedig az élet végét jelenti.

A Bibliában tehát Isten elmondta a bűnbocsánat elnyerésének a módját.

Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: himmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. És tegye a kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engesztelést szerezzen az ő számára. (Móz.III.1,34)

A következőképpen történt tehát a bűn árának a kifizetése: a bűnös ember egy hibátlan állatot vitt a paphoz. Az állat fejére rátette a kezét, ez által átadta a bűnét, majd megölte az állatot. Ekkor kifizette a bűn zsoldját, az

állat halála által. Mózes III. könyve 4. fejezete, a 27.től a 31. versig pontosan leírja a bűnért való áldozat módját.

Ahhoz, hogy valaki bűnbocsánatot kapjon, először fel kell ismernie, hogy bűnös.

Az előző fejezetekben már többször említettük, hogy Ádám óta mindenki bűnben születik, így a bűn felismerésének esélye mindenkinél adott. Ám önmagában véve a felismerés még nem elég. A megoldásért Istenhez kell menni. Meg kell tér ni! Irányt kell változtatni és Isten felé kell menni. A megtérést követően szükség van egy áldozati baromra, kecskére vagy juhra. Hiszen az ember a saját bűnéért nem tud meghalni. Ezért van szükség áldozati állatra. Ezt az állatot el kell vinni a szent sátorban lévő paphoz, majd kézrátétellel át kell adni a bűnt. A kézrátétel után az embernek bűne már nincs. A bűn átment az áldozati baromra, amit ezután meg kell ölni. Ki kell ontani a vérét, ezáltal az ember bűnbocsánatot kap.

Evangelium

Olvassuk el a Máté evangéliuma 1. fejezetének 21. versét, és a Zsidókhhoz írt levél 9. fejezetének 11. és 12. versét.

Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő

szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. (Mát. 1,21)

Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövődő javaknak főpapja a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. (Zsid. 9,11-12)

Jézus Krisztus Isten egyszülött fia. Ebben a világban minden Isten teremtménye. A teremtmények közül az egyik az ember. Mózes I. könyve elmondja, hogy Isten melyik napon mit teremtett a földön, ám előtte már megteremtette a mennyben az angyalokat. Istennek tehát vannak földi és mennyei teremtményei. A földiek közül az egyik az ember. Porból megformálta, majd az orrába lehelve, lelket adott belé – így lett emberré. A kitűnő ember tehát csak egy a teremtmények között.

Jézus Krisztus viszont nem teremtmény, ő Isten fia. Mielőtt Isten bármit megteremtett volna mennyet és földet Jézus már együtt volt Istennel. Istennel együtt teremtő volt. Ha mindent Isten teremtett, akkor Isten honnan van, őt ki teremtette? Isten jól tudta, hogy ezt a kérdést is fel fogják tenni az emberek, ezért Mózes II.könyve 3.fejezetének 14.versében erre is választ ad:

És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.

Isten magától van, nem teremtette senki. Ez számunkra érthetetlen, felfoghatatlan, ezért Isten Igéjét is csak hit által érthetjük meg. Jézus a vizet borrrá változtatta, a halott Lázárt feltámasztotta. Mi ezeket nem vagyunk képesek megérteni, pedig így történt, mert mindezeket Jézus mondta. Isten Igéje ma is így működik, így dolgozik. Isten már az ember teremtetésekor megmondta, hogy az ember porból lesz, majd porrá lesz. Ezért ez ma is így történik. A János Jelenések könyve azt mondja, hogy Isten a pecsétjét az emberek homlokára teszi. Ezt sem értjük, pedig hamarosan meg fog történni, mert Isten Igéje igazság. Hogy számunkra érthető e vagy sem, az mindegy. Nem a mi megítélésünk az igazság, hanem Isten Igéje, amit megérteni csak hit által lehet. Ha a saját gondolatainkkal akarjuk megérteni, akár a halálunkig is próbálhatjuk, akkor sem fogjuk érteni. Hinnünk kell, hogy a Biblia Isten Igéje és igazsága. Amit Isten mond, az úgy történik. Önmagáról pedig azt mondja, hogy ő magától van, és őbenne van Jézus is, akit fiának mond:

Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk fia által. Akit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette. (Zsid. 1,12)

Isten egyedül csak Jézust tette örökösévé, nem pedig az angyalokat vagy az embereket. Jézus által teremtette a világot.

Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, a mennyivel különb nevet örökölt azoknál. Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged. És ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nekem Fiam. (Zsid. 1,45)

Jézus Istenből származik, ezért Jézus az Isten fia. Az ember is csak azt mondja fiának, aki belőle származik, tehát, akit ő szült. Pedig az embernek is vannak teremtményei, pl. a robotok. De vajon felcseréli az ember a fiát egy robottal? Nem, soha! Millió robottal sem cseréli fel, mert a saját fiú az ember számára nemesebb bárminél. A fiú olyan, mint az apa. Hasonlít rá, viseli a külső jegyeit és belső tulajdonságait. Az ember fia nem kutyára vagy disznóra hasonlít, hanem az emberre, hiszen ő is ember. Ugyanígy hasonlít Jézus Krisztus Istenre, ő maga is Isten, teremtő és mindenható. Isten a Szent Atya, Jézus a Szent Fiú.

Aranyból sokféle ékszert lehet készíteni: láncot, gyűrűt, fülbevalót. Az alakja mindnek más és más, de az anyaga ugyan az: arany!

Mózes I. könyve 1. fejezetének 26. verse így szól:

És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra...

Többes számot olvashatunk:

„Teremtsünk...a mi képünkre.” Kik teremtettek? A Szent Atya, a Szent Fiú és a Szent Lélek. Rajtuk kívül nincs teremtő. Ezért az embert Jézushoz hasonlítani nem lehet. Mózes, Illés, Elizeus vagy Pál apostol sem hasonlítható Jézushoz. Jézus Isten fiaként jött a világra. Isten ezt már az Ószövetségben is megjelentette. Pál apostol így ír a Filippiekhez írt levelében:

Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is. A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő. (Fil. 2,56)

Jézus Isten formájában volt, egyik voltak, mert Jézust Isten szülte.

Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala, még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak. Minekelőtte a hegyek leüledtek volna, a halmoknak előtte születtem. (Péld.8,24-25)

A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átalvitt az ő szerelmes fiának országába. Kiben van a mi váltságunk az ő vére által, bűneinknek bocsánata. A ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte szüle tett. Mert ő benne teremtetett minden, a mi van a mennyekben és a földön, lát hatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok. Mindenek ő általa és ő reá nézve teremttettek. És ő előbb volt mindennél, és minden ő benne áll fenn.

(Kol.1,13-17)

Minden Jézusban, Jézus által, Jézusért teremtetett. Jézus eljött erre a világra és hirdette Isten Igéjét. Hirdette a farizeusoknak és a főpapoknak is. Magát Isten fiának mondta, Istent az atyjának vallotta, ám ezt senki nem hitte el neki. Azt kérdezték tőle: „Hogyan lehetséges, hogy előbb voltál minden teremtménynél, hiszen még 50 éves sem vagy? Milyen hatalommal prédikálsz te?” Jézus így válaszolt: „Atyámtól, az Istentől kaptam a hatalmat.”

Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nekem: Én fiam vagy te, én ma nemzettelek téged. (Zsolt. 2,7)

Jézus teremtmény, Isten fia, nem ember. Isten megadja a lehetőséget nekünk is, hogy Jézus által fiaivá válhassunk. Ésaías könyve 40. fejezetének 15. verse így szól:

Ím a népek, mint egy csöpp a vederben és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek, ímé a szigeteket, mint kis port emelik fel.

Isten szemében a népek olyanok, mint egy vízcsepp a vödörben. Számunkra egy nemzet is hatalmas, Isten szemében viszont az összes nemzet együtt véve is csak egy kis semmiség. Ebből is jól látszik, hogy Jézust senkivel nem lehet összehasonlítani. Az ő szava feltámasztotta a halottat és lecsendesítette a tengert. Vajon Ábrahámnak vagy Illésnek engedelmeskedett volna a tenger? Nem, mert ők emberek voltak.

János evangéliuma 1.fejezete, 1.és 2.verse azt mondja:

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala.

Isten testté lett Igéje Jézus Krisztus!

Mikor Isten a föld porából megformálta az embert, az orrán keresztül lelket lehelt belé. A lélek által tud az ember közösséget tartani Istennel. A lélek az, ami befogad és kijelent. Befogadhatja és kijelentheti Isten Igéjét, vagy befogadhatja és kijelentheti a Sátán gondolatát. Mindkettőt a lélek teszi, nem a test. Ezért, ha Jézus testére gondolunk, nem mondhatjuk, hogy ímé Jézus. Mert ő nem test, ha nem ő az igazság. De sajnos az ember először a hamisságot fogadja be, mert bűnben született. Ahhoz, hogy Isten igazságát be tudjuk fogadni, először fel kell ismernünk, hogy bűnösök, gonoszok vagyunk, majd magunkat megtagadva, megüresítve odaáll hatunk Isten igazsága elé. Arra kell gondolnunk, hogy Jézus az Isten fia.

Szűl pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. (Mát. 1,21)

Jézus azért jött a világba, hogy mindannyiunkat megszabadítson a bűneinktől.

Az előző fejezetben szó volt a földön és a mennyben lévő szent sátorról, és arról, hogy miként nyertek bocsánatot Izráel bűnei. Minden egyes elkövetett bűnért ki kellett ontani egyegy állat véré. Ám, ha valaki észre sem vette, hogy vétkezett, akkor természetesen nem is áldozott. Később azután, ahogy sokasodott Izráel népe, megsaporodtak a bűnök is. Nem volt mindenkinek lehetősége, hogy áldozatot mutasson be. Egy áldozati állat is sok pénzbe került, így a szegényebbek még az állathoz sem jutottak hozzá. Isten látta, hogy Izráel bűnei mennyire megsokasodtak, ezért a vétékáldozat új módját adta a népnek.

Izráel népe július 10-én tartotta a nagy vétékáldozat napját. Mindazok, akik az év folyamán nem tudtak áldozni, ezt a napot várták. Ezen a napon Izráel minden gyermeke megszabadult a bűneitől. Mindössze két áldozati barmot kellett feláldozni, az egész népért. Isten felhatalmazott egy főpapot. Először neki kellett bűnbocsánatot nyerni, ezért az egyik áldozati baromnak kézzel átadta a bűneit, majd az állatot megölte. Miután Isten előtt bűnbocsánatot nyert, Isten felhatalmazta őt, hogy áldozzon az egész nép bűneiért. A második áldozati baromra is rátette a kezét, átadta Izráel népének minden bűnét, majd kiontotta az állat véré. Ezután az áldozati barom véré a főpap bevitte a szentélybe, ahol a frigyláda volt. (A szentélybe csak ezen a napon, és csak a nép bűneiért kiontott vérrel léphetett be a főpap. Ha bárki bement a szentélybe, ezen a napon kívül, azonnal meghalt.) A főpap tehát bevitte a vért a szentélybe és hétszer ráhintette a frigyláda tetejére. Ez által a nép bűnei Isten előtt megoldást nyertek. Miután elvégezte a főpap a szentélyben a bűnökért való áldozatot, kijöve a sátorból egy harmadik, élő baromra rátette a kezét, majd elküldte az állatot egy emberrel a pusztába. Az ember az állatot elvitte messzire, majd amikor a nép már nem látta az állatot, úgy gondolta, hogy a bűnei is eltűntek az állattal együtt. Ez azért volt fontos, hogy a nép a saját szemével is láthassa, amint a bűnei elmennek, hisz' azt ők nem láthatták, ami a szentélyben történt. Annak az embernek, aki ezután vétkezett, várnia kellett a következő év, július 10-ig, hogy bűnei újra megbocsátást nyerjenek.

Mint már említettük, a földön lévő szent sátor csak mintája volt a mennyben lévő szent sáornak. Az ember bűnei ui. nem a földön lévő, hanem a

mennyben lévő igazi szent sátor égőáldozati oltár szarvára van felírva. Ezért az áldozati barom vérét is ennek az oltárnak a szarvára kell hinteni. Ám az ember nem tudja megoldani a saját bűneit. Ábrahám, Dávid vagy Mózes sem tudta. Csak egy valaki tudja teljesen megoldani az ember bűneit, és ez Jézus Krisztus. Ezért küldte őt Isten erre a világra. Azt mondta: „Fiút fog szülni, és nevezd nevét Jézusnak.” Azért hívjuk Jézust üdvözítőnek, szabadítónak, mert eljött, hogy minden ember bűnét megoldhassa. Nem csak Izráélért jött, hanem az összes többi népért is. Ő az az áldozati barom, akinek a vére az egész világért kiontatott. Izráel népe csak a saját bűneiért áldozott, de Jézus minden népet megszabadított.

Ahhoz, hogy Jézus mindenki bűnét magára tudja venni, valakinek át kellett adni azokat kézzel. Ahogy Izráelnek volt főpapja, úgy a világnak is volt. Keresztelő János volt az az ember, akit Isten felhatalmazott, hogy a világ főpapja legyen:

Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál, de a legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál. (Mát. 11, 11)

Keresztelő János kézzel átadta Jézusnak a világ minden bűnét, Isten akaratából:

Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János. (Ján. 1,6)

Keresztelő János bizonyosságot tett arról, hogy Jézus Krisztus az Isten fia:

És bizonyosságot tőn János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot, és megnyugovék ő rajta. És én nem ismertem őt, de a ki elküldte engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, a ki keresztel Szent Lélekkel. És én láttam, és bizonyosságot tettem, hogy ez az Isten fia. (Ján. 1,32-34)

Majd Keresztelő János átadta Jézusnak a világ bűneit:

Akkor eljőve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. János azonban visszatartja vala őt, mondván: Nékem kell általad megkeresztelkednem, és te jössz én hozzám? Jézus pedig felelvén, monda néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki. És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből, és ímé az egek megnyilatkoznak néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájőni mint egy galambot és ő reá szállani. (Mát.3,13-16)

Amikor János rátette a kezét Jézus fejére, mit adott át? A saját bűnét? Egy pár ember bűnét? Nem! Minden ember bűnét, aki ebben a világban, ezen a földgolyón él. Mindenki bűne átment Jézusra. Ezért, aki magát bűnösnek vallja, az nem hisz Isten Igéjében, vagyis nem hisz Istenben!

Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama béránya, a ki elveszi a világ bűneit! (Ján.1,29)

János azt mondta: aki a bűneit keresi, nézzen Jézusra. Ímé, itt van! Rajta vannak a bűneitek, ne magatokat nézzétek, hanem Jézust! Ímé, itt van! Te, aki olvasod vagy hallgatod ezeket a mondatokat, nézz magadra, és tedd fel a kérdést: Van e bűnöm? Nincs, mert az Istentől felhatalmazott Keresztelő János a Te bűneidet is Jézusra tette. Magadban ne keresd, mert nincs ott. Ha valaki mégis azt mondja, hogy ő vétkezik, mert bűnös – az sajnos nem Isten Igéjében, hanem magában bizik. Jézus magán viselve minden ember bűnét, felment a Golgotára. Útközben a katonák gúnyolták őt, leköpték, bántalmazták, megkorbácsolták, megszúrták, majd végül keresztre feszítették. Jézusnak nem volt saját bűne. Miért kellett hát ennyit szenvednie? Értem, Érted és mindenkiért. Jézussal együtt a mi bűneinket is keresztre feszítették. Kiontották Jézus véré, kifizette a bűn zsoldját, megoldotta a bűneinket, örökre. A vére a mennyben lévő szent sátor áldozati oltárának szarvára került. Isten ezt nézve azt mondja rólunk: „Igazak vagytok!” Isten nem a mi cselekedeteinket nézi, hanem Jézus véré, amely az

oltár szarván van. Aki mindezt hiszi, annak bűnei az ő saját szívében is megoldást nyernek.

Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövődő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, És nem bakok és tulkok vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. (Zsid.9,11-12)

Egyszer s mindenkorra, örök váltságot...

Jézus azt mondja, hogy aki hisz őbenne, az nem lát pusztulást, hanem örök élete van. A Biblia azt mondja, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta érte. Azt ígéri Isten, hogy aki az Ő fiában hisz, annak örök élete van. Csak hinni kell, hogy Jézus megoldotta a világ bűneit.

Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. (Mát. 1, 21)

Jézus Isten akaratából jött a világra, hogy elvegye a világ bűneit. A kereszten azt kiáltotta:

ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? Azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagyál el engemet?

Isten annyira szeret bennünket, hogy miattunk elhagyta a saját fiát. Minket nem hagyott el, még a bűneink miatt sem, de Jézust – aki magán viselt minden bűnt – elhagyta.

Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét. (Ján.19,30)

Jézus utoljára azt mondta a kereszten, hogy: Elvégeztetett! Mi az, ami elvégeztetett? Az a feladat, amit Jézus értünk végzett, vagyis az üdvözítés munkája.

Nekünk csak arra van szükségünk, hogy higgyünk. Aki hisz, az üdvözl és örök életet nyer, aki nem hisz, arra az örök kárhozat, a pokol vár. Csak egy út vezet a mennyországba: Jézusban kell hinni, aki minden embert megszabadított a bűntől.

Ő általa mindenki a mennyországba mehet.

Buzdítás hivatali hűségre

Pál 2. levele Timótheushoz
4.fejezete, az 1.től az 5. versig
így szól:

*Kérlek azért az Isten és Krisztus
Jézus színe előtt, a ki ítélni fog*

*élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában. Hirdesd az Igét, állj
elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes
béketűrőssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el
nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak
tanítókat, mert viszket a fülök. És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a
mesékhez oda fordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az
evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd.*

1888ban történt a következő eset: Alfred Nobel világszerte híres feltaláló és tudós volt. Munkássága révén hatalmas hírnévre és vagyonra tett szert. Egy napon az újságban a saját halálhírét olvasta:

ALFRED NOBEL SZÍVBETEGSÉG KÖVETKEZTÉBEN ELHUNYT!

Valójában az öccse halt meg, ám az újságírók a Nobel név hallatára, véletlenül hamis hírt közöltek. Alfred Nobel életét kitöltötte a munkája és a hatalmas vagyon állandó biztonságát jelentett számára, ezért a saját halálára soha nem gondolt. De amikor az újságírók tévedése miatt a saját halálhírét

meghallotta, komolyan elgondolkodott rajta. Ekkor megalapította a Nobel-díjat, és a vagyonát ezen a címen szétosztotta. Ha Alfred Nobelre gondolunk, mindig a Nobel-díj jut az eszünkbe.

Erre gondolva és a Bibliát olvasva, mi is elgondolkodhatunk a saját életünkről.

Sok tudós számtalan dolgot felfedezett. A legnagyobb felfedezés mégis az, amikor elfogadjuk Istent. Elfogadjuk Isten Igéjét, Isten szava szerint üdvösséget nyerünk és a Szent Lélek lakozik bennünk. Mielőtt Isten általunk kezdene munkálkodni, először bennünket szeretne tanítani. Meg akarja mutatni, hogy különbség van közöttünk és ő között. El akarja választani az ember munkálkodását Isten munkálkodásától.

Ha már üdvösséget kaptunk, de Isten Igéjét tovább nem fogadjuk a szívünkbe, akkor az Igének nincs ereje bennünk. Isten Igéjét befogadni annyit jelent, mint Isten Igéjében hinni. Két módon fogadhatjuk be Isten Igéjét: a saját gondolataink alapján, vagy a saját gondolatainkat elhagyva. Ha Isten Igéjének az erejét meg akarjuk tapasztalni, ha Isten akaratában akarunk élni, akkor el kell hagynunk a gondolatainkat. Ha mégis a saját erőnkől szeretnénk boldogulni akkor nem szükséges elhagyni a gondolatainkat, ám ez esetben problémák és bajok áradatára számíthatunk. Az Úr akaratában maradva, boldog életünk lesz.

Biztosan sokan feltették már azt a kérdést, hogy mi lesz azokkal az emberekkel, akik még nem üdvözültek, vagy hamis egyháznak a tagjai? Biztosak lehetünk benne, hogy ha mi gondolunk rájuk, akkor Isten sokkal többet gondol. Ha szánjuk őket, akkor Isten jobban szánja. Ha mi szeretnénk, hogy üdvözüljenek, akkor Isten sokkal inkább azt szeretné. Ezért Isten erősen munkálkodik értük. De értünk is munkálkodik, ugyanis azt szeretné, ha a szívünkben hatalmas, erős Istenként lenne jelen. Ő vezeti az életünket, ő viseli a gondunkat, és ezt szeretné a szívünkbe vésni.

Sajnos gyakran összekeverjük a saját munkálkodásunkat Istenével. Azt gondoljuk, hogy mi szolgáljuk őt, mi követjük őt, pedig a valóság az, hogy Isten vezet minket, változtatja a szívünket, arra vezet, hogy hirdessük az evangéliumot. Életünk 100%-át a kezében tartja. Ha ennek ellenére valaki homályosnak, zavarosnak tartja a hitéletét, az összekeveri a saját munkáját

Istenével. Pál a Korinthusiakhoz írt II. levelében azt mondja, hogy Isten kincset tett az edénybe. A kincs Jézus Krisztus, az edény pedig mi vagyunk. De ez nem jelenti azt, hogy mi is kinccsé válunk. Jézus a kincs, mi vagyunk az edény, Jézus mindig erős, mi pedig erőtlenek vagyunk. Ha pl. gőgössé válunk, és Isten elveszi belőlünk a kincset, mi akkor is csak edény maradunk. Sajnos hajlamosak vagyunk a kettőt összekeverni. Gyakran azt gondoljuk, hogy mi is képesek vagyunk tenni valamit, vagy esetleg Isten minket jobbnak tart, mint másokat, sőt a mi hitünk nagyobb, mint a másoké. Ilyen gondolatok mellett a lelkünk egyre inkább a sötétség felé tart. A Biblia ugyanis azt mondja, hogy Isten előtt mindenki egyforma. Nincs kisebb és nagyobb. Még az is Isten kegyelme, ha a Bibliát olvassuk. Amikor összekeverjük magunkat Jézussal, gőgössé válunk, sőt azt is megtapasztalhatjuk, hogy a dolgaink terhessé, nehezzé válnak. De Jézus nem gőgös, soha nem esik kétségbe, Ő nem változik, mindig kegyelmet akar adni. Nem arról van szó, hogy állandóan figyelni kell magunkra, nehogy gőgösen viselkedjünk vagy kétségbe essünk. Isten mindössze azt szeretné, ha magunkat mindig megvilágítanánk az ő Igéje előtt. Minél többször világítjuk át magunkat Isten előtt, az életünk annál világosabbá, érthetőbbé válik.

Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök.
(2 Tim.4, 3)

Sok ember nem hallja az igazságot, nem hallja Isten Igéjét. Csak azt hallja meg, ami a saját kívánsága szerint való. Az igazságtól elfordítja a fülét. Sajnos nagyon sokan ilyen formán szolgálják az evangéliumot. Isten neve mögé rejtőzve, a saját kívánságaiknak élnek. Minden szolgálatnál fontosabb, hogy az Igén keresztül Isten hangját halljuk.

Mózes II. könyve 9.fejezete elmondja, hogy Isten Egyiptomra tíz csapást mért. A hetedik csapás jégeső volt. A jégeső Isten hangja volt, amely a Fáraóhoz szólt, de a Fáraó nem akarta meghallani Isten hangját. Pedig Isten nem csapásokat a kart adni, hanem a csapások által saját magát akarta kinyilvánítani. Ha a Fáraó figyelt volna Isten hangjára, nem lett volna

szükség a tíz csapásra. A hetedik csapásnál Isten azt mondta: „Reá bocsátom minden csapásomat a te szívedre...”

Isten itt Egyiptom egész népéhez szólt. A szolgák közül sokan megijedtek Isten hangjától, ezért családtagjaikat és állataikat biztonságba helyezték. Akik viszont nem vették komolyan a figyelmeztetést, azoknak mindenük odaveszett.

Isten a szívünkbe boldogságot, nyugalmat és szabadságot szeretne teremteni, ezért az Igéjén keresztül újra és újra szól hozzánk. A probléma az, hogy mi ezeket a szavakat a saját megítélésünk alapján hisszük vagy nem hisszük.

Ésaiás könyve 14.fejezetének 24. és 27.verse azt mondja:

Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: Úgy leszen, mint elgondolám, úgy megy véghez, mint elvégezém. Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtlenné? Az ő keze fel van emelve, ki fordítja el azt?

Isten terve, akarata és gondolata mindenféleképp beteljesedik. Isten mindannyiunk életében szeretne erősen munkálkodni, ezért először szét kell választania a mi gondolatainkat az övétől. Mindig arra kell gondolnunk, hogy a mi gondolataink és érzéseink nem igazak, csak Isten Igéje igaz.

Jézust a zsidók követték és hallgatták, mégsem hittek benne, mert a szavait nem fogadták a szívükbe.

Az ő Igéje sincs maradandóan bennetek: mert akit ő elküldött, ti annak nem hisztek. (Ján. 5, 38)

Az Ige az, ami munkálkodik, tanít és vezet.

Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy valósággal az is), a mely munkálkodik is ti bennetek, akik hisztek. (1 Thess.2,13)

Isten Igéjét nem ember szavaként, hanem Isten szavaként kell fogadni. A Bibliában nem Pál, hanem Isten szól hozzánk. Az ő ereje munkálkodik, ha hiszünk. De ha az Igében is és magunkban is hiszünk, akkor az Ige nem fog munkálkodik. Kizárólag az Igéjén keresztül dolgozik Isten.

Szövetség és szivárvány

Így szól Mózes I. könyve 9. fejezete, a 8.tól a 17.versig:

És szóla Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvaitokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek

van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van. Mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test, és sohasem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között, és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Amikor Saul Dávidot üldözte, Dávid azt gondolta, hogy mindenféleképp menekülnie kell Saul elől. Dávid szívét a Sátán ezzel a gondolattal csalta meg. Isten vezetni akarta Dávidot, ám ő mégis elmenekült Siklág városába.

Ez velünk is gyakran megtörténik, hogy egy gondolat vagy érzés miatt valakivel szemben bezárkózunk. Nem tudjuk befogadni Isten Igéjét, ami szerint embertársainkkal szemben nyitott szívűnek kell lennünk. Ilyenkor a mi gondolatainkat is a Sátán zavarja meg. A célja az, hogy ne Isten vezessen bennünket. Bizalmatlanná tesz másokkal szemben. Olyan ez, mintha felvennénk egy piros üvegű szemüveget és mindent pirosnak látnánk, pedig valójában nem az. A Sátán is így teszi rá a bizalmatlanság szemüvegét a szívünkre. Ha ezt felismerjük és megpróbáljuk levenni a szemüveget, azonnal tovább zavar a gondolataival. A szívünket saját magunk és önbecsülésünk felé fordítja. Így magunkat egyre nagyobbnak és nagyobbak tartjuk Isten Igéjénél. Természetesen Isten is azonnal a segítségünkre siet, hogy megszabadítson a bizalmatlanság terhétől. Jézus azt mondta, hogy ha szájunkkal megvalljuk a terheinket, akkor megszabadulunk azoktól. Ezt a megvallást csak akkor tudjuk megtenni, ha lemondunk az önbecsülésünkről és véleményünkről. Amikor a szívünk már nyitva áll, akkor szabadon és nyíltan tudunk beszélgetni másokkal.

Íme egy példa: Európában a tegező megszólítás jelenti a nyíltságot és a bizalmat, a magázás pedig egy bizonyos távolságot tart az emberek között. Koreában ez éppen fordítva van. Ha pl. egy magyar ember egy koreai embert az első találkozásnál tegezve szólít meg, az nagy tiszteletlenséget jelent a koreai számára. Pedig a magyar ember csak barátságosan akart viselkedni vele szemben. Egy ilyen dolog komoly félreértést eredményezhet. Ezért, ha mindketten megvallják a tudatlanságukat és beszámolnak a köszönési szokásaikról, utána nyíltan, szabadon és bizalommal tudnak beszélgetni egymással.

A bezárt szív mindig a Sátán munkájának az eredménye. Isten ugyanis azt akarja, hogy az emberek egymással nyílt, őszinte közösséget tartsanak.

Dávid a saját gondolatától vezérelve – Isten vezetésétől távol lévén – Siklág városába menekült. Elveszítette a családját, az élete nyomorúságossá vált ebben az idegen városban. Mérhetetlen magányában visszagondolt addigi

életére és újra Istenhez fordult. Isten természetesen figyelt Dávidra és csak arra várt, hogy Dávid megint kérdezze őt. Az Igéjével újra vezetni kezdte Dávid életét. Isten vezetése által Dávid visszanyerte mindenét, majd később Júda királya lett.

Gondoljuk csak végig, hogy miért engedett Isten Dávidnak ilyen nehézséget? Dávid számára az a hely volt a legmegfelelőbb, hogy megvizsgálja a saját szívét és annak gondolatait. Ott tudta csak észrevenni, hogy hová is vezetnek a saját tervei, elgondolásai. Azokban nem volt segítség, nem volt ott Isten kegyelme. Abban a helyzetben Dávid el tudta választani a saját gondolatait Isten gondolataitól. Isten célja tehát az volt, hogy Dávidot a saját mélységéből, sötétségéből kihúzza és megmutassa, hogy az ember saját útja a halálba visz.

Pál azt mondja a Rómaiakhoz írt levelének 8.fejezetében, hogy „A test gondolata halál.”

Ábrahám – Isten szava szerint – Kánaán földjére ment a népével. Egyszer borzasztó éhínség tört Kánaánra. Ábrahámnak az a gondolata támadt, hogy elhagyja azt a földet, amit Isten adott neki. Ha Isten szándéka is ez lett volna, szólt volna Ábrahámnak. De nem szólt, ami annyit jelent, hogy Ábrahámnak ott kellett volna maradni és megvárni, amíg Isten megszabadítja őket az éhínségtől. De sajnos Ábrahám – a nehéz helyzetre való tekintettel – elhagyta Kánaánt. Egyiptomba érkezve rettenetes dologra kényszerült: a feleségét húgának kellett neveznie, hogy e hazugság által megmenthesse őt a Fáraótól. Minden igyekezete ellenére, Sára mégis a Fáraó rabszolgája lett.

Gondoljuk csak el, mit érezhetett Ábrahám ezek után? Biztos, hogy se aludni, se enni nem tudott. Egy dolgon azonban biztos elgondolkodott, hogy mi okozta ezt a rettenetes helyzetet. Észre kellett vennie, hogy ha nem Isten akarata szerint cselekszik, hanem a saját elgondolása szerint, az ilyen helyzetet eredményez.

Káin is úgy gondolta, hogy helyesen cselekszik, ha a saját útját járja, ám ez azt eredményezte, hogy Istenre mindig haragudott, végül a saját öccsét is megölte.

Egy ember által jött a bűn a világba. Isten az embereket nézve azt mondta, hogy minden gondolatuk szüntelenül csak gonosz. Ez a gonosz ember mégis csak saját magában bíz, mert a Sátán így csapja be őt. Amikor az ember haragszik, gyűlöl vagy rosszat gondol másokról, azt hiszi, hogy mindez belőle származik. Valójában a benne lévő bűn az okozója a haragnak vagy a gyűlöletnek. Ezért, ha az embert a gondolata irányítja – legyen az jó vagy rossz – az a Sátán ármánykodásának az eredménye. Isten erre azt mondja: Gonosz! Ha egy kicsit megvizsgáljuk a szívünket, észre fogjuk venni, hogy amit mi gondolunk, az hamis és a Sától származik. Ezt felismerve, Isten Igéjéhez tudunk fordulni, általa Isten ki szabadíthat a Sátán irányítása alól. Isten látta, hogy mindenki a saját útját járja, az emberek nem kíváncsiak Rá. Csak a saját testük kívánságainak élnek, amiről pedig Isten azt mondta, hogy a halálba vezet. Ezért hát elhatározta, hogy vízzel elpusztítja a világot. Meg is jelentette Noénak, de Noén kívül ezt senki nem hitte el. Egyedül Noé szívéig hatolt el ez a kijelentés. Ettől kezdve Noé élete teljesen megváltozott. Isten szavára gondolva, a világot már vízzel borítva látta, ezért ezt meghirdette az embereknek is. Elkezdte építeni a bárkát, amely 120 év alatt készült el. Eleinte az emberek hittek neki, de az idő múlásával elkezdtek kételkedni. Nem hittek Isten szavában, inkább a saját gondolataik alapján latolgatni kezdték, hogy vajon igazat mond-e Noé vagy sem. Hiába hallották az Igét, nem hitték, csak tudták. A tudás viszont nem hit. A hit üdvösséget, a tudás pedig gőgöt szerez az embernek. Ugyanígy nem hiszik az emberek azt sem, hogy Jézus mindenki bűnét megoldotta. Hallották, tudják, de nem hiszik. Ezért folyton meg akarják oldani a bűneiket. Isten azt mondta, hogy Jézus újra el fog jönni. Azt is mondta, hogy az emberekre az örök élet vagy az örök kárhozat vár. Ha ezt hisszük, akkor számunkra az e világ által nyújtott élvezetek semmit nem jelentenek. Sokkal fontosabb, hogy Isten Igéje szerint az emberekkel nyílt közösséget tartsunk, a bezárt szíveket kinyissuk, az egymás közti problémákat megoldjuk, még itt a földön. Jézus ugyanis azt mondta, hogy útközben bocsássunk meg egymásnak. Útközben azt jelenti, hogy ezen a földön és ebben a testben, amiben most élünk. Aki hisz, az nem a világ élvezeteivel foglalkozik, sokkal inkább azzal, hogy az

ítélet alól akár csak egy embert is megmentсен. Mert Jézus hamarosan újra eljön, közben pedig emberek tömege megy a pokolba.

Noé korában is hallottak az ítéletről, de nem csatlakoztak a bárka építéséhez. Tudták ugyan, de nem hitték. Noé viszont nagyon is hitt Istennek, ezért nap mint nap elindult a hegyre, hogy a bárkát építse. Tudta, hogy ha eljön az özönvíz és elárasztja a földet, a bárkának onnan kell majd felúsznia a vízre. Az emberek ügyet sem vetettek Noéra. Művelték a földjeiket, ettek, ittak, házasodtak, a saját tudásuk szerint éltek. Ám tudás által nem lehet a mennyországba menni, csak hit által. Noé tehát ment hittel, építette a bárkát a hegyen. Képzeljük csak el, mit gondoltak róla az emberek. Teltek-múltak az évek, eltelt 10 év, 20 év, 50 év, de Noé még mindig építette a bárkát. Nyilván bolondnak, beteg elméjűnek tartották.

Ma is így van ez azokkal, akik az evangéliumot hirdetik. De Noé nem törődött mások véleményével, így a bárka elkészült. Noé és családja és mindenféle állatok bementek a bárkába, majd Isten bezárta a bárka ajtaját. Isten zárta be, nem Noé.

A bárka ajtaja ma az üdvösség kapuját jelenti. Isten az üdvösség kapuját is hamarosan be fogja zárni és utána már senki nem kaphat üdvösséget.

A bárka ajtaja tehát már csukva volt. A víz elképesztő iramban és mennyiségben tört fel a föld mélyéről. Negyven nap alatt a legmagasabb hegyet is elborította. Eleinte az emberek talán azt hihették, hogy rosszra fordult az időjárás, ám az eső csak szakadt, szakadt, a vizek tovább áradtak. Az emberek fejvesztve menekültek a víz elől. Szülők mentették a gyermekeiket, családtagok keresték egymást, lélekszakadva menekültek a hegyekbe. Ám a víz csak jött és jött. Egymás szeme láttára fulladtak meg az emberek. Nem volt menekvés. Már Istenhez is hiába kiáltottak, hogy csak még egy esélyt adjon nekik, a bárka ajtaja már zárva volt.

Az üdvösség kapuja még nyitva van.

Isten azt mondta, hogy másodszor tűzzel pusztítja el a földet. Ezért nekünk arra kell gondolnunk, hogy a föld már ég, Isten szemében. Még mielőtt Isten bezárná a szívét előttünk, nekünk ki kell nyitni a miénket Isten felé. Akik nem mentek be a bárkába, nem csak testi halált haltak, hanem a lelkük is a pokolba került.

A Sátán mindig arra vezeti az embert, amerre nem hallja meg Isten hangját. De Isten minket szeret, ezért ne kövessük a Sátánt! Nyissuk ki a szívünket Isten felé és nyerjük el kegyelmét.

Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való. Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. (Fil. 2: 9, 10)

A bárkán kívül

Nekünk, üdvözült embereknek addig kell ezen a földön élni, amíg Jézus ideje el nem jön. Az üdvösségünket nem cselekedeteink, hanem hitünk által kaptuk. A Sátán természetesen ezt a hitet is szeretné elpusztítani. Nem

szabad elfelejtenünk, hogy üdvözülésünk előtt és után is ugyan abban a testben élünk. De már nem a Sátán irányítja a gondolatainkat, hanem Isten. A szívünk hittel hajlik Isten Igéje felé, életünk Isten vezetése alatt áll. A gondolataink nem helyzetekre és külső formákra irányulnak, hanem Isten Igéjére. A testünk nem változott, csak a szívünk. Ha a testünk is változott volna, akkor üdvözülésünk után már soha nem haragudnánk vagy gyűlölnénk. De a test, az most is csak test. Csak a szívünk változott. Egészen addig, amíg be nem mehetünk a mennyországba, ezen a földön kell élnünk. Ezen a földön már vezet bennünket a Szent Lélek, de a testünk továbbra is a sötétség felé húz. A Szent Lélek Isten Igéjéhez visz, ám a Sátán továbbra is a testünk gondolataiban próbál munkálkodni. Azt akarja elérni, hogy azokkal törődjünk, ne Isten Igéjével. Ha a szívünket Isten Igéje felé fordítjuk, akkor le tudjuk győzni ezeket a megcsalattatásokat. Soha nem szabad

megfeledeznünk arról, hogy a saját testünk ellenség, Isten ellensége. Ezért a Sátán a testen keresztül támad. Isten azt mondta, hogy harcoljunk a Sátán ellen. Hogyan? Nem szabad elfogadnunk a Sátán vezetését. Harcolnunk kell a test gondolatai ellen, mert a Sátán azokon keresztül a szívünket támadja. Isten jól tudja, hogy ehhez hitre van szükségünk. Az Igéje által ad nekünk hitet. Ha az Igét nem ismerjük, a Sátánnak könnyű dolga van. Ha tudjuk az Igét, de nincs hitünk, akkor Isten nem tud vezetni. A Sátán ezt persze nagyon jól tudja, és igyekszik, hogy ezt elérje bennünk. Nem szabad a hitünket elveszíteni. Biblia azt mondja: „Higgyetek!” A Példabeszédek könyve azt mondja: „Őrizzétek meg a szíveteket!” Nagyon könnyű lenne az Ige szerint élni, ha az ellenség nem akadályozna, de mindig akkor áll az utunkba, amikor az Igéhez fordulunk. Ezért is kéri Isten, hogy legyünk mindig éberek, figyelmesek. Ne aludjunk, legyen a szívünkben hit. A Sátán olyan módon rombolja a hitünket, hogy akkor kárhozzát, amikor valami gonosz dolgot követünk el. Vádlóan azt mondja: „Ha üdvözült ember vagy, hogy tehetsz ilyen gonosz dolgot?” Igen, Isten vezetése nélkül gyakran előfordul ilyesmi. De Isten ezekért már nem kárhozzát, nem vádol, hanem arra tanít, hogy forduljunk vissza az Igéjéhez. Különböző dolgok által eszünkbe juttatja magát, az Istent, aki bennünket üdvözített.

Egyszer egy Koreában dolgozó lelkész vitába keveredett a feleségével. A felesége váltig állította a maga igazát és sehogy sem jutottak dűlőre. A lelkész egyre mérgesebb és mérgesebb lett, ám az asszony tovább mondta. A férj, hogy kimutassa haragját, hátat fordított a feleségének, aki ennek ellenére sem hagyta abba a vitát. Az asztalon hevert egy tök, amit a lelkész megfogott és hozzávágott a feleségéhez. A tök az asszony oldalát ütötte meg, de olyan szerencsétlenül, hogy az nem kapott levegőt az ütéstől. Ekkor a lelkész nagyon megijedt, és arra gondolt: „Lelkész vagyok én egyáltalán? Aki Isten Igéjét hirdeti, hogy képes ekkora gonoszságra? A legjobb lesz, ha a mai napon felhagyok a hivatásommal. Én nem lelkész vagyok, hanem gazember. Egy üdvözült ember ilyesmire nem képes. Velem valami probléma van.” Mindezek a gondolatok megfelelőnek tűntek abban a pillanatban. Aztán a lelkész Istenhez fordult. Nagyon nehéz volt megtennie, mert a szívében magát kárhozzátta. Ilyen helyzetben sokkal könnyebb volt a saját gondolatában

maradni, és nehéz volt Jézusra gondolni, aki ő érte is kiontotta a vérét. Miért történhetett ez meg? Azért, mert akkor Isten vezetésétől távol volt.

Amikor Dávid nem törődött Isten Igéjével, ő is gonoszságot tett. Szolgájának, Uriásnak a feleségével paráználkodott, végül Uriást is megölte. Ilyen helyzetben, ha valaki nem megy bátran Isten elé, akkor benne marad a saját gondolatainak sötétségében, mint ez a lelkész, amikor azt mondta, hogy nem szolgálja tovább Istent. Ilyen gondolatokban maradva nem oldódnak meg a problémák. Isten elé kell vinni azokat. Isten nem akarja, hogy magunk próbáljuk meg oldani a bajainkat, azt kéri, hogy vigyünk mindent Jézus elé. A szívünket átvilágítva és bevallva, hogy erőtlenségű emberek vagyunk, tartsunk közösséget Jézussal. Isten megígérte, szövetséget kötött velünk, hogy bármilyen dolog is érjen minket, szabadon, félelem nélkül fordulhatunk hozzá. A szívünknek teljes szabadságot enged, ellensúlyozva ezzel az erőtlenségünket.

Mózes I. könyvének 9. fejezete leírja, hogy Isten özönvízzel elpusztította a világot. Csak Noé és családja élte túl az özönvizet. Ők voltak, akik látták és átértékelték, hogy hogyan teljesedik be Isten ígérete. Nagyon féltek Isten hatalmától, mert látták, hogy mi történik azokkal, akik nem hitték el Isten szavát. Isten rettenetes ítélete bekövetkezett, az egész földet elborította a víz, minden élőlény elpusztult. Noé és családja viszont üdvösséget kapott. A bárkában lenni annyit jelent, mint az ítélet alól üdvösséget kapni.

Azt már mi is tudjuk, hogy az ember bűne miatt Isten halálra ítélte a fiát. Láttuk, hogy milyen rettenetes ítélettel sújtja Isten a bűnt. Ezért jó, ha félünk a bűntől, mert Isten azt utálja. Mi már Jézus által üdvösséget kaptunk, mint Noé, amikor bement a bárkába. Isten a bűn feletti ítéletet végrehajtotta. A világot nézve csak azt figyeljük, hogy ki van a bárkában, tehát ki kapott már üdvösséget.

Ám a bárkában nem élhetünk örökké. Ezért Isten megteremtette nekünk az új élet feltételeit. A Bibliában világosan leírja, hogy miként kell élni egy üdvözült embernek. Ki kell szállni a bárkából, mert a föld már megszáradt.

Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondta nekik: szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet. (Móz.I. 9,1)

Ez Isten akarata. Hirdessük meg az üdvösség lehetőségét mindenkinek és szaporodjunk ilyen módon, mert Istennek terve van velünk.

Isten azt is tudta, hogy Noé és családja is abban a gonosz testben él tovább, mint az özönvíz előtt. Gonosz tetteik miatt tehát továbbra is sötétségben élhetnek. Miért félt Noé? Mert ő látta, hogy mi történik a bűnös emberekkel és attól félt, hogy ha ő is valami rosszat tesz, rá is ez a büntetés vár. Márpedig erre minden esélye megvolt, hisz' ugyan abban a testben élt. Akkor mi a megoldás? Hogy lehet ilyen félelemben élni? Hiszen a félelem mind távolabb és távolabb visz Isten Igéjétől. Hogy élhetnek az üdvözültek szabadságban, ha tovább vétkeznek? Úgy, hogy bátran odafordulnak Isten Igéjéhez és elfogadják Isten vezetését. Isten gondoskodik az üdvözültekről, mint ahogy Noéről és családjáról is gondoskodott, miután kimentek a bárkából. Megígérte, hogy soha többé nem ítéli őket özönvízzel.

Mózes I. könyve 9.fejezete, a 8. és a 11.től a 16. versig így szól:

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test, és soha nem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És leszen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között, és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van.

Bármit kövessen is el Noé, Isten nem ítéli el őt, mert megígérte. Ezen túl nem Noé gondolataira vagy tetteire figyelt Isten, hanem a szövetségre. A szövetség jele a szivárvány. Isten csak az általa kötött szövetséget veszi figyelembe.

Nem nézte, hogy Noé összeveszett e a feleségével, veszekedtek e a fiai vagy irigykedtek e a lányai.

Ma sem azt nézi, hogy olvassuk e minden nap a Bibliát vagy haragszunk e a szomszédunkra. Csak mi gondoljuk, hogy akkor hallgatja meg a kéréseinket, amikor semmi kivetnivalót nem teszünk, ha pedig teszünk, akkor büntetésből nem figyel ránk. Isten csak a szövetséget tartja a szeme előtt, függetlenül a tetteinktől. Azok, akik a bárkában voltak és azok, akik üdvösséget kaptak, biztonságban vannak. Minden időben, bátran mehetnek Istenhez.

Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat. Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért való áldozat.
(Zsid. 10,16-18)

Ama napok után...miután Jézus Krisztus meghalt a kereszten. A szövetség attól a naptól fogva van érvényben, azóta nincs szükség bűnért való áldozatra. Jézus Krisztus keresztje a mi szövetségünk, ezért minden időben a keresztre kell néznünk. Akkor is, ha jót teszünk, akkor is, ha rosszat. Isten az ő figyelmét és a miénket is a keresztre irányítja. Ez által biztos, hogy a mennyországba megyünk. Még ha akarnánk, se tudnánk a pokolba menni. A mi biztonságunk ama nap óta 100%-os.

Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít. (Róm.8,33)

Többé nem vagyunk bűnösök, mert Isten megigazított.

Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által. (Róm. 5,1)

A cselekedeteink miatt van békességünk Istennel? Nem! Jézus Krisztus által van békességünk, örökre!

Az Úr temploma és gyülekezete

Máté evangéliuma 16. fejezete, a 13.tól a 20. versig így szól:

Mikor pedig Jézus Czézárea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, ember fiát, kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondanak: Némelyek Keresztelő Jánosnak mások Illésnek, némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem

az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait, és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz, és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz. Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus.

A Bibliában olvashatunk szent templomról és Isten gyülekezetéről. A templom Isten háza. Azért nevezzük szent templomnak, mert Isten lakik benne. A Szent Isten háza, szent ház.

Izráel népét Isten Mózes által kivitte Egyiptomból, hogy Kánaán földjén éljenek. Ám mielőtt beléphettek volna Kánaánba, negyven évig kellett a pusztában vándorolniuk. Isten együtt akart menni Izráel népével, de Isten szent, ezért nem mehetett együtt a bűnös emberekkel. Mózes által egy különleges helyet készíttetett magának.

És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam. Mindenestől úgy csináljátok, a mint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. (Móz.II.25,89)

Mózes Isten parancsára és a megmutatott minta alapján elkészítette a szentélyt. Ahhoz, hogy ez a szentély szent legyen, meg kellett szentelni.

Azután vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajlékot és mind azt, a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen. Kend meg az egészen égőáldozat oltárát is és annak minden edényét, így szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges. A mosdómedenczét és lábát is kend meg, így szenteld meg azt. És öltöztess fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt, így szenteld fel és legyen papom. (Móz.II.40,9-11, 13)

Hiába ékesítenek díszek egy épületet kívülről, ha a belseje nem szent. Mert ha nem szent, akkor Isten nem lakik benne. A Mózes által épített templom a Szent sátor volt.

És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölté a hajlékot. És Mózes nem mehetett be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot. (Móz.II.40,34-35)

A Szent Sátort betöltötte Isten dicsősége, és Isten együtt vándorolt Izráel népével a pusztában. Végül – az ígélet szerint – bevonultak Kánaán földjére. Izráel el foglalta az ígélet földjét. Kánaánban a Szent Sátor állandó helyet kapott.

Salamon király idejében Isten elrendelte, hogy építsenek templomot Jeruzsálemben. Ez lett aztán Isten szent temploma, ahol Isten lakott. Sajnos Izráel meggyalázta Isten szent hajlékát, ezért Isten idegen kézbe adta őket, országukat elveszítette.

A Biblia elmondja, hogy Izráel újra hazatért és megépítette a templomot. Később azonban ismét letértek Isten útjáról és mind a mai napig így élnek. Ezért Isten nem lakott tovább a templomban. Pedig újra felépítettek egyet,

ami negyvenhat éven át épült, de hiába. Isten ebbe a templomba sem költözött be. Más hajlékra volt szüksége, hogy az embereket vezethesse. Olyan testet készített elő, amelyben nyugodtan munkálkodhatott. Ez Jézus Krisztus teste volt. Isten benne lakott.

Jeruzsálem temploma nem volt többé szent templom. János evangéliuma 2. fejezete, a 13.-tól a 22. versig így ír erről:

Mert közel vala a zsidók husvétja, és felméne Jézus Jeruzsálembe. És ott találá a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala: És kötélből ostort csinálván kiűzé mindnyájokat a templomból, az ökröket is a juhokat is, és a pénzváltók pénzét kitölté, az asztalokat pedig feldönté. És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárság házává. Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem. Felelének azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed? Felele Jézus és monda nekik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt. Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépítéd azt? Ő pedig az ő testének templomáról szól vala. Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő tanítványai, hogy ezt mondta, és hívének az írásnak, és a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala.

Jézus ekkor abba a templomba ment be, ami negyvenhat éven keresztül épült. Az ott lévő árusokat ostorral kiűzte, majd a következőket mondta: *Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.* Az emberek csodálkozva kérdezték: „Hogy építheted fel három nap alatt azt, amit mi negyvenhat évig építettünk?” Ám Jézus ekkor az ő testéről beszélt, tudniillik, miután meghalt, három nap múlva feltámadt. Isten szent temploma nem épület többé, hanem Jézus teste. Jézusé, aki büntelen volt és a Szent Lelket magában hordozta. Isten számára az épületek nem templomok. Az a szív Isten szent temploma, amelyben nincs bűn. Jézus azért jött a világra, hogy megszabadítson a bűneinktől és a szívünket megszentelhesse.

A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. (Zsid.10,10)

Jézus halála által szentséget kaptunk. Jézus azt ígérte, hogy a mennyországból elküldi a Szent Lelket az üdvözült embereknek, hogy általa Isten vezetni tudjon. (Az Apostolok cselekedeteiből megtudhatjuk, hogy Jézus első gyülekezetében százhusz ember kapta meg a Szent Lelket.) Így készítette el Isten, hogy bennünk lakhasson és mi legyünk az Ő szent temploma.

Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok, és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. (2 Kor.6,16)

Minden egyes üdvözült ember szent, mert ők Istennek egyegy temploma. Isten egyházáról már az Ószövetségben olvashatunk. Isten azt mondja, hogy ott van az Ő gyülekezete, ahol a Jézus által bűnbocsánatot és örök életet elnyert emberek összegyűlnek. Mi Istenben hiszünk, ezért a szívünkben van Isten bizonyága, mely szerint örök életet kaptunk Istentől.

A ki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt, mert nem hitt abban a bizonyágtételben, a melylyel bizonyágot tett Isten az ő fiáról. És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. (1 János 5,10-11)

Hiszünk tehát Jézus Krisztusban és abban, hogy általa örök életünk van. Isten gyülekezetében mindenkinek örök élete van, de ezt csak a Jézusba vetett hit által lehet elnyerni.

A Biblia Jézust gyakran vőlegényként, a gyülekezetet pedig menyasszonyként említi. Az első vőlegény Ádám, az első menyasszony pedig Éva volt. Isten már általuk kijelentést tett a gyülekezetről. Isten Évát úgy teremtette, hogy miközben Ádám mélyen aludt, egy oldalbordáját kivette, és abból készítette el Évát. Éva nevének jelentése: élet. Ádám az eljövendő Jézus jelképe volt.

Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala. (Róm.5,14)

Mikor Jézus a kereszten volt, egy katona lándzsát szúrta az oldalába, ahonnan vér és víz folyt ki. Isten Ádám oldalából is egy bordát vett ki. A Jézus oldalát ért szúrás okozta Jézus halálát, amely által Isten gyülekezete a világra jött. Ádám oldalából Éva született, a Jézus oldalából folyó vér és víz által pedig Isten gyülekezete.

Noé bárkája által is beszél Isten a gyülekezetről. A bárka építőanyaga a fenyőfa volt. Kizárólag csak fenyőfából lehetett megépíteni. A gyülekezet is csak üdvözült, szent emberekből állhat.

Egy másik jelkép – Jézus halálának és feltámadásának jelképe – Ábrahám fia, Izsák. Isten azt kérte Ábrahámtól, hogy fiát, Izsákot mutassa be égőáldozatul. Ábrahám elindult fiával, hogy Isten parancsát teljesítse. Izsákot megkötözte, már a kés is a kezében volt, amikor Isten közbelépett. Ábrahám szívében Izsák már halott volt, de Isten, a közbelépése által feltámasztotta őt. Jézus haláláról és feltámadásáról minden gyülekezetben lévő üdvözültnek bizonytságot kell tenni.

Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért. (Róm.4,25)

Jézus halála által a bűneink megoldódtak és feltámadása által megigazultunk. Isten gyülekezete, megszentelt emberek csoportja:

Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi. Az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban meg szentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken. (1 Kor.1,12)

A Biblia szerint két féle ember van: olyan, aki Jézusban benne van, illetve aki Jézuson kívül van.

Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik a Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. (Róm.8,1)

Akik tehát Jézusban vannak, nincs kárhoztatásuk. Akik szívükben bűnösnek érzik magukat, és próbálnak ilyen-olyan módon bűnbocsánatot kapni, azok Jézuson kívül vannak. Isten bennünket lelki áldásokkal akar megajándékozni:

Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban. (Eféz.1,3)

Ennek egyik feltétele, hogy szentek legyünk Jézusban, a másik pedig, hogy gyülekezetben legyünk, nem pedig magányosan, mert Isten a bölcsességét és hatalmát a gyülekezeten keresztül nyilvánítja ki:

És hogy megvilágosítsam mindenknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtett vala örök időktől fogva az Istenben, a ki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által. Azért, hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége. (Eféz. 3,9-10)

Ha valaki üdvözülni, de nem csatlakozik Isten gyülekezetéhez, természetesen még nem kell a pokolba mennie. De Isten szerint lelki ember csak az lesz, aki gyülekezetbe járva, táplálást kap Isten Igéje által, és így növekedik a hitben. A Biblia kétféle üdvözült emberről beszél: az egyik az Apostolok cselekedetei 8. fejezetében lévő kincstárnok, aki üdvösséget kapott, de gyülekezethez nem csatlakozott, ezért az evangéliumot sem tudta hirdetni. A másik pl. Pál apostol, aki üdvözülése után együtt volt hittestvéreivel. Bizonyságot is tett arról, hogy ő Isten kegyelméből üdvözült, és Isten gyülekezete által adatott neki minden lelki ajándék. Isten azért épít gyülekezeteket, mert tudja, hogy az ember nem tud egyedül hitéletet élni. Ám egy gyülekezet nem attól gyülekezet, mert kereszt van az épület tetején. A fontos az, hogy a gyülekezet tagjai bűnbocsánatot kaptak, igaz emberek legyenek.

Máté evangéliuma 16.fejezetében, a 15, 16 és 17. vers így szól:

Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.

Isten ezt a választ a mi szívünkben is megteremti az Igéjén keresztül.

A 18. versben Jézus azt mondja:

De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

Jézus ígéretet tett, hogy építeni fogja az egyházat, ami annyit jelent, hogy folyamatosan üdvözíti az embereket. Ezek az emberek Isten gyülekezetében táplálkozhatnak az Igével, növekedhetnek a hitben és áldásokat kaphatnak. Isten gyülekezetén nincs hatalma a Sátánnak sem.

Izsák el akarta hagyni Kánaán földjét az éhínség miatt, de Isten visszatartotta őt, azt mondta, ne menjen sehová.

A mi hitéletünkben is gyakran adódhatnak problémák, amelyek miatt úgy érezzük, hogy jobb, ha megszakítjuk a kapcsolatot a gyülekezettel. Ilyenkor Isten azt mondja: „Maradj a gyülekezetben!” Jézus azt mondja:

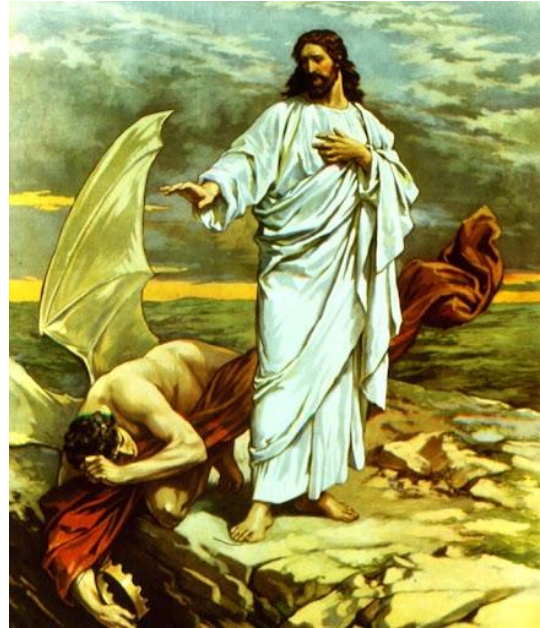
Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. (Ján. 15,5)

Izsák ott maradt Kánaánban, és Isten bőségesen megáldotta őt. Lót, aki Ábrahámval együtt ment Kánaánba, elhagyta Ábrahámot, és olyan helyre ment, amit ő választott magának, nem Isten. Végül meghalt a felesége és a lányai is rettenetes útra mentek. Ezért jó, ha minden körülmények között a gyülekezetben maradunk, mert akkor megkapjuk Isten áldásait.

Három kívánság

Ebben a részben Máté evangéliuma 4.fejezetéről lesz szó, az 1.től a 11.versig:

Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék. És hozzámenvén a kísértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, ha nem minden Igével, a mely Istennek szájából származik. Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat, mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. Mondan néki Jézus: Visszont meg van írva: Ne kísérted az Urat, a te Istenedet. Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét. És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. Ekkor elhagyá őt az ördög. És íme angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki.

Jézusnak minden cselekedetét elolvashatjuk a Bibliában. A Bibliát olvasva nagyon sok ember szeretne hasonlítani Jézusra. Szeretnének ugyan olyan jelleműek lenni vagy hasonló csodálatos dolgokat cselekedni. Szeretnének Istenhez hasonlítani, bár ezt mások előtt általában tagadják. Bizony nem is sikerül mindig úgy viselkedniük, ahogy szeretnék. A hívő férfiak pl. jól tudják, hogy a feleségükkel szemben mindig megértőnek és türelmesnek kell lenniük. De a feleségek gyakran produkálnak olyasmit, ami még a hívő férfiak türelmét is próbára teszi. Egy ilyen helyzetben nehéz Istenhez hasonlítani.

Ha az első verset elolvassuk, felismerhetjük, hogy jobb, ha nem próbálunk meg Jézusra hasonlítani, hiszen akkor megpróbálhatjuk a vízen való járást is.

Koreában is sokan akarnak Jézusra hasonlítani, ezért negyven napig böjtölnek. Sokan meghaltak már emiatt. Szerintük jó gondolatnak látszik, hogy szelídek és hosszú tűrők akarnak lenni, csak arra nem gondolnak, hogy miből származik ez a gondolat. Isten a világ teremtése előtt angyalokat teremtett. Arról nem ír a Biblia, hogy milyen anyagból teremtette őket, de arról ír, hogy az embert miből készítette. Porból formálta meg, majd lelket fűjt az orrába és elnevezte Ádámnak, ami héberül annyit tesz: ember. Isten a teremő, az ember pedig teremtmény. Ádám tudta, hogy ő Isten teremtménye, ezért úgy gondolta, hogy számára a legjobb az, ha Isten hatalma alatt marad. De sajnos a Sátán beavatkozott Ádám és Éva gondolataiba. Úgy csapta be őket, mint amikor egy beteg a műtét előtt altató injekciót kap. A gondolataikat észre vétlenül irányította. Végül Ádám és Éva azt gondolta, hogy jobb lesz nekik, ha Istenhez hasonlatossá válnak. Ettől kezdve Isten és az első emberpár gondolatai külön váltak.

A Sátán Jézust háromszor kísértette meg: először azt kérte, hogy változtassa a követ kenyérré, másodszor azt, hogy ugorjon le a templom tetejéről, végül pedig arra kérte Jézust, hogy boruljon le elé és imádja őt.

János apostol az 1. levelében, a 2.fejezet 16.versében így ír:

Mert mindaz ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból.

Három kívánságot említett János: A test kívánságát, a szem kívánságát és az élet kérkedését.

Mózes I. könyve, 3. fejezetének 6. versében három szempont indította Évát, hogy egyen a fa gyümölcséből:

És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kíváncs az a fa bölcseségért: szakasztá azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék.

Az első kívánság, a test kívánsága: „jó az a fa eledelre”.

Jézus negyven napig böjtölt, amikor a Sátán azzal kísértette meg, hogy változtassa a követ kenyérré. A test kívánságával kísértette meg először. Melyek a test kívánságai? Azok a vágyak, hogy finomakat együnk, szép ruhát viseljünk és szép házban éljünk. Ezek az ember elsődleges kívánságai. A második kívánság, a szem kívánsága: „kedves a szemnek”. Mindaz, ami semmilyen szerepet nem tölt be, pusztán csak a szemet gyönyörködteti, a szem kívánsága: pl. egy nyakkendő, ami nem melegít, vagy egy kép a falon, amire nem lehet pakolni. Ezek arra is szolgálnak, hogy az ember jó helyzetét bizonyítsák. A harmadik kívánság, az élet kérkedése: „kíváncsi az a fa a bölcsességért”. Ez azt jelenti, hogy az ember nem akar Isten hatalma alatt szolgaként élni, inkább szeretne saját felismeréseket tenni, szeretne mindent megismerni és tudni, mint Isten. A Sátán minden országot és bölcsességet megmutatott Jézusnak, majd azt mondta: „Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem.”

Az ember nagyon gyenge, a hite sokszor könnyen megingatható. Nem szükséges, hogy a Sátán felajánlja az összes országot és annak bölcsességét. Egy fiatal, hívő lány esetében pl. bőven elég egy jóképű fiatal ember. Ha azelőtt a lány égre-földre bizonygatta, hogy Istent szereti a legjobban, akkor most a háta mögé dobja minden hitét, és meggyőződése, hogy azzal a fiúval lesz a legboldogabb, még akkor is, ha a fiú nem üdvözült ember.

Az emberek folyton csak arra gondolnak, hogy finomakat egyenek, bölcsőbbek és hatalmasabbak legyenek másoknál. Vajon miért? Miért akarnak udvariasak és szimpatikusak lenni? Miért nem jó, ha valaki udvariatlan és unszimpatikus? Azóta van ez így, amióta Ádám és Éva nem Istentől kérte a megelégedettséget, hanem ők maguk keresték azt. De miért? Istenben benne van minden bölcsesség, jóság és megelégedettség. De sajnos az ember nem hiszi, hogy ez az Isten vele van, ezért önállóan keresi minezeket. A nők pl. sokat foglalkoznak a maguk díszítésével. Sminkelnek, frizurát készítenek, mégis ugyanazok a nők maradnak. Akkor miért van rá szükségük? Mert a szívükben nincs Isten. Egy nő akkor a legszebb, ha a szíve mélyén Isten lakozik, és akkor a szívében lévő szépség az arcára is kisugárzik. De nem csak az arcukat díszítik az emberek, hanem a szívüket

is. Ezért próbálnak udvariasan, kedvesen viselkedni. Nem hiszik el, hogy Istennel lesznek a legszebbek, kívülről is és belülről is.

Ádám és Éva engedett a Sátán csábításának. A test és a szem kívánsága arra indította őket, hogy Istenhez hasonlóvá akartak válni. Minden ember Ádám leszármazottja, ezért viselkedik mindenki úgy, mint Ádám.

Isten ilyenkor azt mondja rólunk, hogy gyenge emberek vagyunk. Ám a legtöbb ember visszautasítja ezt az Igét, és a figyelmét inkább önmagára irányítja.

Irányítsuk a figyelmünket Jézusra!

Az ember és a Sátán versenye az első körben a Sátán javára dőlt el. A Sátán legyőzte Ádámot. Ezért Isten „utolsó Ádámként” Jézust küldte a világba. A Sátán vele is versenyre kelt, erről olvashatunk a Máté evangéliuma 4.fejezetében. Ha Jézus is – mint utolsó ember – kikapott volna a Sától, akkor az emberiség végleg a Sátán uralma alá került volna. De Jézus legyőzte a Sától. Legyőzte a test kívánságát, a szem kívánságát és az élet kérdésének kívánságát is. Isten szemében, Jézussal együtt az egész emberiség győzött a Sátán fölött.

Az 1992-es barcelonai Olimpián az utolsó versenyszám a maratoni távfutás volt, melyet egy koreai versenyző nyert meg. Az utolsó méterekig a japán versenyző vezetett, de végül a koreai győzött. Győzelme pillanatában minden koreai ember, aki nézte a versenyt, így kiáltott: „Hurrá! Győztünk! Éljen, Korea nyert!” Azt mondták: győztünk. A begipszelt lábú koreai ember is azt mondta, hogy győztünk. Pedig még tíz métert sem futott senki, azon az egy versenyzőn kívül. A győzelem mégis Koreáé volt. A díj átadásánál sem a versenyző arcképét húzták fel, hanem a Korea zászlóját.

Így látja Isten Jézus győzelmét a Sátán fölött. Ezért nekünk is így kell kiáltani: Hurrá, győztünk a Sátán fölött! Isten ilyenkor azt mondja, hogy igazak vagytok. Jézus, Isten felhatalmazott embereként legyőzte a világot, mert Jézus az utolsó Ádám. Ezért nem csak ő győzött, hanem mi is.

Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak azonképen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. (1 Kor. 15,22)

Ádámban meghaltunk, Krisztusban életre keltünk. Ádámtól bűnben születünk, Krisztusban megigazulunk.

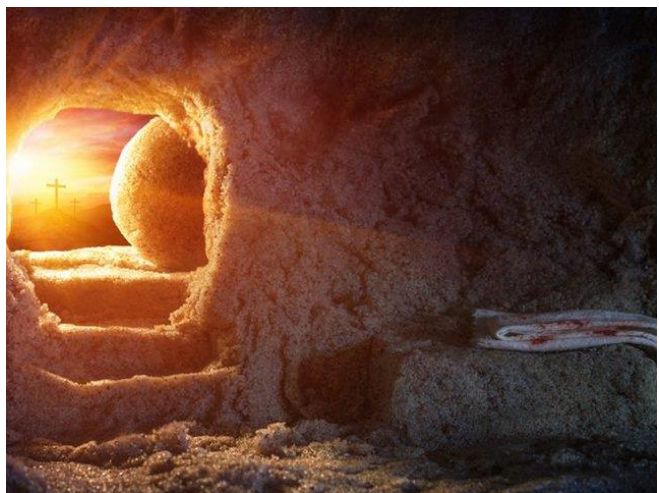
Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám meg elevenítő szellemmé. (1 Kor. 15,45)

Az első Ádám a Sátántól kikapott, az utolsó Ádám legyőzte a Sátánt. Jézus Krisztus győzött a halál fölött. Vele együtt mi is győztesek vagyunk. Ha ezt hisszük, akkor ezen Ige alapján Jézus tovább munkálkodik a szívünkben.

Győzelem a halál felett

Olvassuk el Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írt 1. levele 15. fejezetét, a 35.-től az 58. versig:

De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a halottak? És minémű testtel jönnek ki? Balgatag! a mit te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha

megrothatánd. És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a mely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét, vagy más egyébét. Az Isten pedig teste ád annak, a mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. Nem minden test azon egy test, hanem más az embernek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. És vannak mennyei testek és földi testek, de más a mennyekiek dicsősége, más a földieké. Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége, mert a csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. Épenígy a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban. Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben, elvettetik erőtelen, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test,

feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi, a második ember, az Úr, mennyből való. A milyen ama földi, olyanok a földiek is, és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is. Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklő a romolhatatlanságot. Ímé titkot mondom néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra. Mert trombita fog szólani, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltözzön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltözzön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz Ige, mely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi urunk Jézus Krisztus által. Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

Az első Ádám porból teremtetett és földi ember volt. Az utolsó Ádám lélek és a mennyben lakozik. Az egyik Ádám testi, a másik pedig lelki. E két tulajdonság bennünk is jelen van. Van olyan ember, aki csak a testi Ádám utódjaként született meg, de van, aki Jézus Krisztus által lélekben is újjá született.

Mielőtt üdvösséget kaptunk, mi is csak testi emberként éltünk, de amióta hallottuk Isten igazságát, a szívünk Jézus által lelki testet öltött.

Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. (1 Kor.15,22)

Ma húsvét napja van, örömnép. De mit is ünneplünk valójában? Azt ünnepeljük, hogy Isten Jézus feltámadását adta az embereknek. Az az örömnép, hogy Isten elvégezte Jézus halálát és feltámadását. Jézus halála által megoldotta a bűneinket, tehát megtisztított azoktól. Kifizette a bűnzsoldját, elvégezte az ítéletet, véglegesen és örökre. Nem kell többé a bűneink miatt aggódnunk.

Izráel népének az volt a szokása, hogy ötven évenként felszabadította a rabszolgákat. Ez volt a nagy nyugalom éve. A hetedik nap volt a nyugalom napja, a hetedik év a nyugalom éve és az ötvenedik év a nagy nyugalom éve. Mózes III. könyve, 25. fejezetében, a 10. és a 13. versben olvashatunk róla:

És szenteljétek meg az ötvenedik esztendő, és hirdessetek szabadságot a földön, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának. Kürtönek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az ő nemzetségéhez. A kürtölésnek ebben az esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát.

Mi tehát az igazi örömnép? Az, amikor véget ér a szolgaság és elkezdődik a szabadság. A rabszolga élet befejeződik, és az ember szabad emberként éli tovább az életét. Ha valaki szolgaként éli le az életét és úgy is hal meg, az élete hiábavaló volt. Ám ha a szabadságot egyszer elnyeri, azért érdemes szolgaként élni. Isten azért végezte el a bűn feletti ítéletet, Jézus halála által, hogy a feltámadása által új, szabad életet adhasson. Keresztény az az ember, aki megszabadult a bűneitől és Jézussal együtt feltámadt tehát üdvösséget kapott. Maga a feltámadás Isten szívéből tesz bizonyosságot. Mert amit Isten Jézusban elvégzett, azt bennünk is véghez akarja vinni, tudniillik mi is feltámadunk, mint Jézus Krisztus. Mielőtt Jézust keresztre feszítették, megjelentette a tanítványainak a halálát és a feltámadását. Megígérte nekik, hogy a halála utáni harmadik napon találkozni fognak Galileában. A tanítványok nem hittek Jézusnak, mert ha hittek volna, Galileába mentek volna. De végül minden úgy történt, ahogy Jézus mondta. A tanítványok valóban találkoztak a feltámadt Jézussal, és akkor visszaemlékeztek a szavaira. Visszaemlékezésük által az ő szívükben is megtörtént a feltámadás.

Mielőtt Jézus felment a mennybe, azt mondta a tanítványainak:

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek és ímé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig. Ámen! (Mát.28,19-20)

A tanítványok, visszaemlékezve Jézus beszédére, hirdetni kezdték az evangéliumot. Észrevették, hogy Isten Igéjének hatalma van és bízni lehet benne. Az Ige a lapján hirdették az evangéliumot, így Jézus munkálkodott általuk. Többé nem törődtek a saját gondolataikkal és terveikkel, mert tudták, hogy azok testből valók, ezért Isten szemében halottak. Nem kellett harcolniuk a saját gondolataikkal. Tudták, hogy azok halottak. Ami élő, az Jézus Igéje. Jézus pedig azt mondta, hogy a bűn nem uralkodhat soha többé. Isten Igéje, kegyelme és szeretete az, ami uralkodik, és soha meg nem szűnik. Életet csak Jézus által kaphatunk, mert Ádámban már minden meghalt. Meg kell térni Jézus Igéjéhez, akkor életet kaphatunk. Minden, ami Ádámtól származik, már halott. Legyen az jó vagy rossz gondolat, jó vagy rossz cselekedet. Halott minden, ezért nincs ereje. Ádám a mi testünk jelképe. Isten nem akar a testünk által munkálkodni, és mivel a test halott, ezért számunkra sem jelent veszélyt.

Mózes korában a Fáraó minden fiú gyermeke meg akart ölni. Izráel népét rabszolga sorba hajtotta. Minden módon Isten munkáját akarta gátolni, hogy Izráel népe ne sokasodjon. De hiábavaló volt az igyekezete, mert Izráel, Isten ígérete szerint szaporodott, sokasodott. Hiába akart a Fáraó megölni minden fiúgyermeket, Isten Mózeszt mégis megőrizte. Mózes végül a Fáraó palotájában nevelkedett.

Isten Igéje él! Aki Isten előtt halott, az nem akadályozhatja Isten munkáját. Ha szomorkodunk vagy aggódunk valami miatt, vagy esetleg fáj valamink, nem kell félnünk. Ezek az érzések a testünkből származnak és mint ilyenek, halottak. A test romlandó, a test óember. Isten Igéje az, amire figyelniünk kell. Az Úr ne künn adta az Ő Igéjét, amely él, reménységet ad és megelevenít. Új emberként már Jézus Krisztusban élünk.

A 35.versben a következő kérdés merül fel:

Mimódon támadnak fel a halottak? És minémű testtel jönnek ki?

A válasz a 36.verstől olvasható:

Amit vetsz, nem elevenedik meg, hanemha meg rothadánd.

Amikor elvetünk egy magot, mielőtt kikelne, először megrothad. Isten romlandó testet adott nekünk, hogy aztán Jézus által újjá születhessünk.

A 37.vers azt mondja:

És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a mely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét vagy más egyébét.

Aki ezt felismeri, nem akar tovább a test uralma alatt élni, mert új testre vágyik. Régen élőnek tartottuk a testünket, ezért Isten nem tudott munkálkodni bennünk. Ezért megmutatta nekünk az élő igazságot, hogy általa mindenkinek új testet adhasson, kinek-kinek rendelése szerint. Erről ír a 38.és a 39.vers:

Az Isten pedig testet ad annak, a mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. Nem minden test azon egy test, hanem más az embernek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké.

Megdicsőült teste csak az ember kap, az állatok nem. De aki Jézus Igéjét nem fogadja be, az nem különb bármely állatnál. Csak olyan, mint egy madár vagy hal. Hiába okos vagy bölcs, a boldogságot a testi örömeiben keresi. Aki örök életet nyert, nem akar tovább a régi énjének élni. Ha néha mégis a régi utakra téved, akkor is azonnal megfordul, megtér Isten Igéjéhez, amely által az örök életet kapta. Sok üdvözülttel előfordul, hogy összekeveri a régi életét az újjal. A hajdani utakon járva várja Isten munkájának az

eredményeit. De Isten bennük is munkálkodik, vezeti őket és megmutatja, hogy csak az általa adott új életben lehet az áldásait megtapasztalni.

Az 50.vers így szól:

Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot.

A testi dicsőség romlandó, Krisztus dicsősége viszont romolhatatlan. Ezért a romlandó test miatt aggódni fölösleges. A romolhatatlanságért kell harcolni, és akkor Isten biztosan győzelemhez juttat. A győzelem az 57.vers szerint ugyanis Krisztusban van:

De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Végül az 58.versben arra buzdít az Úr, hogy erősek és szilárdak legyünk a hitben:

Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok,mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Urban.

A korona tehát a miénk, Jézus Krisztus által. Ámen!

Utószó

Ez a prédikáció a Jó Hír Misszió, 2000. április 19-23-ig megrendezett Lelki Gyakorlatán hangzott el. Szeretettel ajánljuk mindazoknak, akik még nem kaptak üdvösséget, Isten kegyelme által.